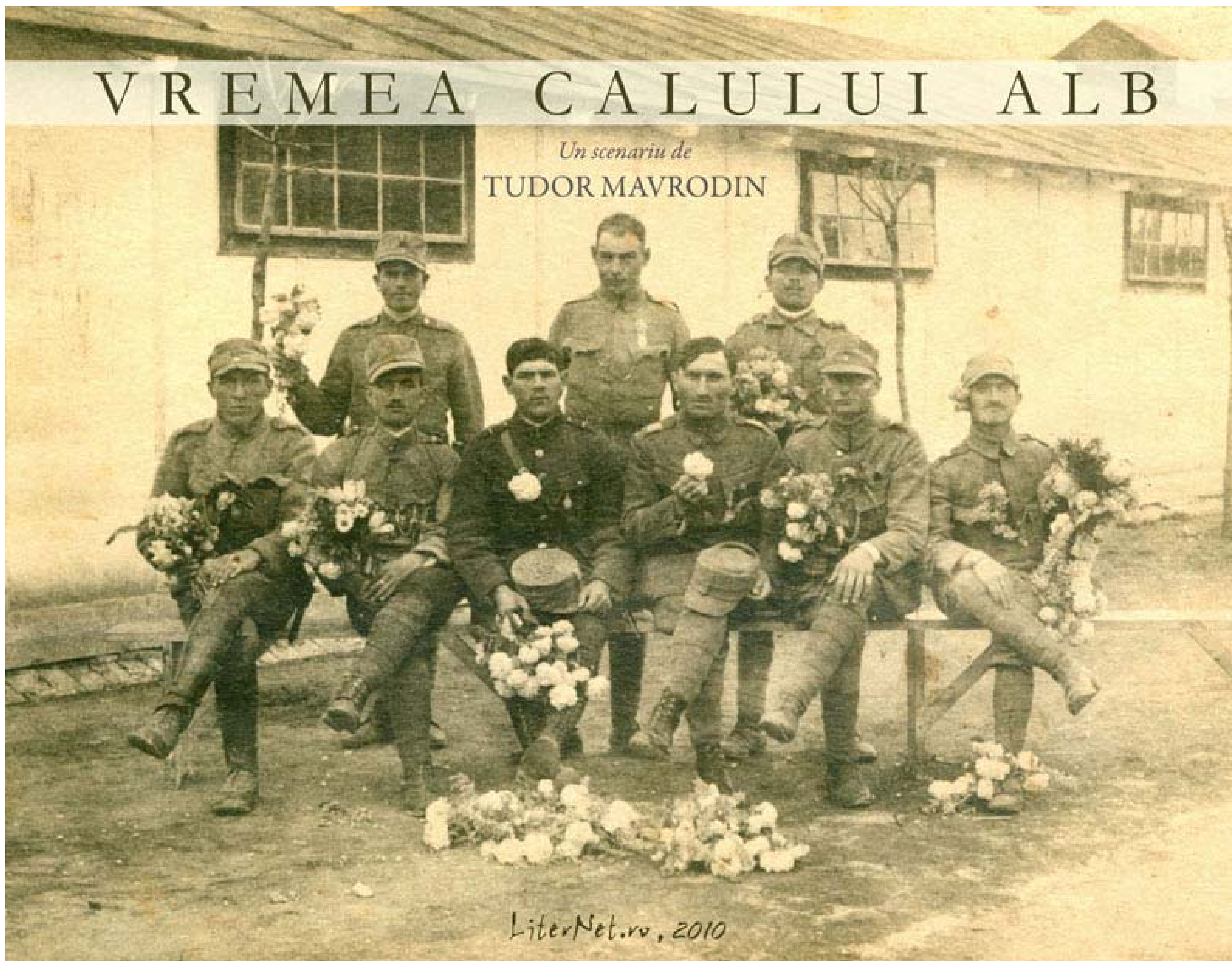

VREMEA CALULUI ALB
Un scenariu de
TUDOR MAVRODIN
LiterNet.ro, 2010

Editura LiterNet, 2010

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Editor format *.pdf* Acrobat Reader: Tudor Mavrodin

....

....

ISBN: 978-973-122-042-0

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@liternet.ro

1. ÎNTUNERIC.

Cartonul titlului. Sobru. Alb pe fond negru:

VREMEA CALULUI ALB

Literele se dizolvă la loc în negru şi auzim strigătul unui copil. O chemare:

„Viii-ziii-reeeee!...”

Deschidem ochii spre un alb orbitor.

2. EXT. MALUL NISTRULUI - ZI

O iarnă siberiană. Camera panoramează de-a lungul Nistrului îngheţat ce şerpuieşte printr-un viscol aspru. Abia se văd siluetele de sticlă ale câtorva copaci printre rafale de zăpadă.

Amestecându-se cu vântul se aude un cântec tânguit. Glasurile unor femei. Un cântec venit de la începuturile lumii, acolo unde parcă ne aflăm.

Tăind diametral cadrul, copitele albe ale unui cal trec alergând în galop, spulberând zăpada. Ies din cadru şi reapar. Se opresc o clipă. Cadrul se lărgeşte şi în faţa noastră se află cel mai frumos cal alb care a existat vreodată: Vizir.

Cântecul femeilor se stinge încet pe măsură ce ne ridicăm duşi de vânt.

Din OFF se aude o voce calmă, sigură, de bărbat:

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Aş putea să încep povestea de oriunde, pentru că toate câte s-au întâmplat au fost bucăţi suprapuse de viaţă. Aş putea să încep chiar şi cu sfârşitul şi să aflaţi împrejurările în care am murit... Prefer, totuşi, să încep cu ceva plăcut şi-anume cum l-am cunoscut pe Vizir - cel mai frumos cal alb care a existat vreodată.

(pauză)

Se întâmpla în iarna lui 1938, pe la mijlocul lui decembrie, cu o săptămână sau poate două înainte de Crăciun.

(pauză)

Pe-atunci zăpezile erau mari, România... la fel, mare şi ea, iar în ceea ce mă priveşte gândeam că lucrurile nu se vor schimba niciodată.

Cadrul a devenit un spaţiu vast de zăpadă. Vizir rămâne înconjurat de imensitatea câmpului alb.

CUT TO:

3. INT. BARACA OFIŢERILOR - SEARĂ

O cameră luminată de lămpi cu gaz. Într-un colţ dogoreşte un godin.

Legenda: „GRANIŢA CU RUSIA - DECEMBRIE 1938”

În mijlocul încăperii se află o masă în jurul căreia stau trei ofiţeri. Scena pare un tablou pictat în clar-obscur, cu umbre adânci şi lumină caldă. ....

....

Cei trei joacă o partidă de cărţi. Fumează.

Din OFF, vocea lui Nic Isvoranu îi prezintă pe fiecare, de la stânga la dreapta.

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Miron Antohi. Locotenent. Patruzeci şi cinci de ani.

Miron Antohi are o figură aspră. Este produsul multor ani de carieră militară şi al unui război mondial. În ochiul stâng are un monoclu cu sticlă opacă, neagră.

NIC ISVORANU *(V.O.) (cont.)*

Antohi este singurul dintre noi care a văzut cum arată războiul.

Plan detaliu - crucea albastră, inconfundabilă, a ordinului „Mihai Viteazul”.

NIC ISVORANU *(V.O.) (cont.)*

Atunci a pierdut şi ochiul. I-a trecut un şrapnel prin pomete şi i-a ieşit prin ochi. Neplăcut.

Camera alunecă spre următorul ofiţer. Masiv însă nu gras, blond, o ceafă lată tunsă nemţeşte. Are ceva din înfăţişarea lui Herman Göring.

NIC ISVORANU *(V.O.) (cont.)*

Ăsta e Mălăescu. Locotenent Mălăescu. Nu greşesc dacă spun că este un dobitoc. Spre deosebire de noi, Mălăescu e băgat în politică. Nu-i dă voie armata, altfel ar fi fost probabil şef de cuib legionar.

Camera trece la ultimul ofiţer.

NIC ISVORANU *(V.O.) (cont.)*

Iar ăsta sunt eu. Între prieteni mi se spune Nic. În livret sunt căpitanul Nicolae Isvoranu. Regimentul 2 Grăniceri, sectorul Cernăuţi - Nord.

Nic Isvoranu are treizeci şi ceva de ani. Atât cât îi permite uniforma regulamentară, este un dandy. Hainele sunt impecabile. Par scoase din cutie. Cămaşa scrobită. Părul dat cu pomadă şi pieptănat pe spate. Un bărbat subţire, elegant, de familie bună - poartă inel cu stemă. Se uită la cărţi cu plictis în timp ce învârte pe deget lănţişorul unui breloc de aur.

MĂLĂESCU

Vă zic eu, femeia - mă refer la femeia română - e precum ceapa.

NIC ISVORANU

Adică?

MĂLĂESCU

Când o dezbraci, începi să plângi.

ANTOHI
Asta nu-i din capul tău. Am mai auzit-o undeva.

MĂLĂESCU
Ia mai du-te tu naibii, tu pe toate le ştii. Normal că ai mai auzit-o, din moment ce-i un adevăr.

NIC ISVORANU
Eu n-am mai auzit-o şi nici nu înțeleg la ce se referă.

MĂLĂESCU
Cum nu-nțelegi?

NIC ISVORANU
Adică se referă la ce? Că are multe haine?

MĂLĂESCU
Haine?

.... NIC ISVORANU ....
Da, haine. Adică are multe ca foile de ceapă.

ANTOHI
Şi ce? Îți dau lacrimile de la haine?

NIC ISVORANU
Dracu ştie. Dacă-s prea multe, se poate.

MĂLĂESCU
La asta crezi că se referă?

NIC ISVORANU
Păi tu pe noi ne-ntrebi? Tu ziceai că-ți vine să plângi când dezbraci femeia română.

Editura LiterNet, 2010

ANTOHI

Poate plânge de durere.

NIC ISVORANU
(plusând)

Sau de bucurie.

MĂLĂESCU

De bucurie, de durere, chestia e că-ți vine să plângi când o dezbraci. E o metaforă.

ANTOHI

E pe dracu. Nu-i nicio metaforă. Mie nu-mi vine să plâng. Îmi vine să râd. Să chiui.

MĂLĂESCU

Să zicem că-i aşa cum spui tu. Să te iau altfel atunci şi să te-ntreb: la ce-i bun decolteu'?

NIC ISVORANU

Al cui?

....

....

MĂLĂESCU

În general. Femeile care poartă decolteu prin Bucureşti, de ce-l poartă?

ANTOHI

Ca să le placă cineva?

MĂLĂESCU

Cine?

ANTOHI

Or avea ele pe cineva în cap...

MĂLĂESCU

Greşit! Dacă-i decolteu înseamnă că-i pentru toți. De exemplu să zicem că intră aici în cameră o femeie cu decolteu până-n buric. Îmi proptesc ochii în decolteu şi eu şi tu şi Isvoranu.

NIC ISVORANU

Şi?

MĂLĂESCU

Şi. Poanta e că ea ştie că toţi o să ne uităm în decolteul ei şi cu toate astea există şanse să se simtă deranjată de faptul că ne-am holbat toţi la ţâţe.

ANTOHI

Aici Mălăescu a făcut o observaţie bună.

MĂLĂESCU

Vezi?

NIC ISVORANU

Hai că am ameţit cu atâtea cugetări. Jucăm, sau ce?

MĂLĂESCU

Aşa-i, ia, gata! Hai să o frigem că adormim.

ANTOHI

Opa! Mălăescu e în bani.

NIC ISVORANU

Sau în lipsă.

MĂLĂESCU

Nici, nici... da' de jumate de ceas o tot lălăim.

NIC ISVORANU

Hai atunci să facem mâna asta mare.

ANTOHI

Cât de mare vrei să o faci? Te avertizez, prea mulţi bani, n-am.

NIC ISVORANU

Hai s-o facem de tot ce-avem. *Jeux de notre vie* - totul sau nimic.

(linişte)

Ce-i? Ce-aţi amuţit aşa? Mălăescu... ia să vedem, cât te-arunci?

Mălăescu îndeasă mâna în buzunar de unde scoate câteva bancnote mototolite pe care le aruncă în mijlocul mesei.

NIC ISVORANU

Slăbuţ. Mă dezamăgeşti. Tac-tu-i brânzar în Obor şi tu ne abureşti cu hârtioarele astea? Ia, mai caută. Vezi în buzunarul interior de la tunică.

ANTOHI

Fii atent că s-a ofilit.

MĂLĂESCU

Tu de ce râzi? Ai să pui pe masă măcar cât am pus eu?

....

ANTOHI

(abia auzit)

Tembel.

MĂLĂESCU

Ă?

NIC ISVORANU

Lasă tu grija lui Antohi, că de Antohi am eu grijă. Pune banu' jos.

Mălăescu scoate din buzunarul interior al tunicii un teanc de bancnote îndoit la jumate şi legat peste cu o fundiţă.

ANTOHI

Ia uite, îi ţine cu fundă roşie să nu se deoache.

Mălăescu aruncă teancul pe masă. Funda se desface. Bancnotele se răsfiră.

MĂLĂESCU

E! Poftim domn' căpitan. Acum să văd ce mai zici, că e rândul matale.

NIC ISVORANU

Mda...

(se gândeşte o clipă)

... uite!

Isvoranu aruncă în movila de bani brelocul de aur la capătul căruia se află o cheie.

ANTOHI

Ai înnebunit?

MĂLĂESCU
(către Antohi)

Taci, bă, din gură.

(apoi către Isvoranu)

Bravo! Bravo, domn Isvoranu. Jucăm pe picior mare. Am presimţirea că o să conduc Cadillacul lui domn' căpitan în seara asta.

Antohi se scotoceşte prin toate buzunarele, însă tot ce găseşte sunt câteva bancnote şi ceva mărunţiş.

ANTOHI

De la mine mai puţin, de la Dumnezeu mai mult.

NIC ISVORANU

Stai! Nu pune banii.

....

....

ANTOHI

De ce?

MĂLĂESCU

Sunt prea puţini. Ce-i greu de priceput?

NIC ISVORANU

Ţine-ţi banii.

(arătând cu capul)

Aş vrea să joci aia în loc de bani.

Plan detaliu - Ordinul „Mihai Viteazul”.

ANTOHI

Asta?

NIC ISVORANU

.... Am zis că jucăm mână mare, nu? Mare să fie. ....

MĂLĂESCU
(cu un surprinzător licăr de conştiinţă)

Nu-i prea mare? Adică... banii îi mai faci la loc, da'...

NIC ISVORANU

Tu ce zici, Antohi, e prea mare?

ANTOHI
(după un moment de gândire)

Nu. Nu, deloc.

Antohi desface decoraţia, se uită o clipă la ea după care îi dă drumul în movila de bani.

ANTOHI

Mare să fie.

MĂLĂESCU

Cui îi e rândul să le facă?

NIC ISVORANU

Ţie.

Mălăescu face cărţile. Prim-planuri: Isvoranu - Antohi - Mălăescu. Mâinile desfăcând cărţile în evantai. Linişte. Concentrare.

MĂLĂESCU

Două bucăţi.

NIC ISVORANU

Una.

ANTOHI

.... Trei, la mine. ....

Se împart cărţile. Din nou linişte.

MĂLĂESCU

Raaa-hat. M-arunc.

Mălăescu zvârle cărţile pe masă şi dă să-şi ia banii înapoi.
Isvoranu îl prinde de încheietură.

NIC ISVORANU

Nu. Doar pe ăştia îi iei.

Isvoranu apucă o mână de bancnote şi i-o pune în faţă. Restul de bani îl adună cu palma la loc pe mijlocul mesei.

NIC ISVORANU

Ăştia îi lăsăm aici. Sunt deschiderea.

MĂLĂESCU

Stai, stai, stai...

NIC ISVORANU

Nu stau deloc. Ia-ţi banii şi taci. Sau, dacă nu-ţi convine, n-ai decât să te cari.

MĂLĂESCU

Nu-i corect.

NIC ISVORANU

Ba-i corect. N-ai fost de-acord să joci mână mare?

.... *Linişte.* ....

ANTOHI

Şi tu, Nic? Ce-ţi iei înapoi? Brelocul sau cheia?

Isvoranu îl priveşte în ochi pe Antohi. Cărţile lui Isvoranu sunt mari. Le vedem. Are chintă la culoare.

NIC ISVORANU

De lăsat, le las pe amândouă. Tu? Laşi panglica sau medalia?

În loc de răspuns Antohi pune cărţile pe masă, cu faţa în sus. Are chintă royală.

MĂLĂESCU

O-ooo...

NIC ISVORANU

Să o stăpâneşti sănătos.

(aruncă pe masă cărţile lui)

Vezi cât de puţin mai aveam? O carte diferenţă şi reuşeam să devin erou de război. O carte, atât... Asta-i viaţa.

MĂLĂESCU

Nu-ţi vine să-ţi dai palme?

NIC ISVORANU

Deloc.

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Şi chiar nu-mi părea rău. Pentru că mă hotărâsem de ceva vreme să-mi cumpăr un cal. Cam de o săptămână, de când Mălăescu pusese şi el măna pe unul - pe Dibuc, un cal negru, superb. Dibuc ăsta era al unui evreu, Leon Gherşcovici. Cu el şi cu Mălăescu fusese o întreagă poveste...

....

.... **4. INT. CASA LUI GHERŞCOVICI - ZI**

În picioare stă un bărbat la vreo 40 de ani îmbrăcat în haine orăşeneşti (muncitor de la oraş e mai nimerit spus) - nădragi ponosiţi, vestă tricotată peste cămaşa suflecată la mâneci. Şuviţe de păr transpirat îi ies de sub şapcă. Neras de vreo câteva zile. Ochelarii rotunzi i-au alunecat un pic de pe rădăcina nasului. Stă cu ochii închişi şi cântă la vioară un klezmer ritmat.

Numele bărbatului este ISAC BLAUMAN şi este cumnatul lui LEON GHERŞCOVICI, stăpânul casei în care ne aflăm.

Cadrul se lărgeşte şi vedem oamenii cărora le cântă Isac: Leon, CAROLINA (nevasta lui Leon), ESTER (fata lor), IACOV (tatăl lui Gherşcovici - cu o barbă lungă, albă) şi undeva traşi mai deoparte, O FEMEIE cu DOI COPII de vreo 6-8 ani.

Câţiva dintre cei adunaţi fredonează versurile cântecului:

ESTER, CAROLINA, etc.

„Bay mir bistu sheyn,
Bay mir hos tu heyn,
Bay mir bistu eyner oyf der velt.
Bay mir bistu git,
Bay mir hostu it,
Bay mir bistu tayerer fun gelt.
Fil sheyne meydlekh hobn gevolt nemen mikh,
Un fun zay ale oys-geklibn hob ikh nor dikh.[1]*”*

O notă scurtă termină cântecul. Carolina şi Ester aplaudă. Isac deschide ochii.

ISAC

Gherşcule, dă şi tu o cană cu apă că m-am uscat.

LEON

.... Carolina... ....

Carolina scufundă o cană într-o căldare cu apă şi i-o întinde lui Isac.

CAROLINA

Îţi mai aduci aminte cum ne mai punea tata pe tine să-i cânţi din vioară şi pe mine să-i dansez?

ISAC

Eh! Vremuri! Vremuri vechi care s-au dus, vremuri noi care vor să vină. Nu-i aşa Gherşcule? Mai dă-mi o cană.

[1] Pentru mine tu eşti cea mai dragă / Pentru mine tu eşti cea mai minunată / Pentru mine eşti unică / Pentru mine tu eşti mai scumpă decât banii / Multe fete frumoase m-au vrut de bărbat / Dar dintre toate eu doar pe tine te-am ales.

LEON

Ştiu şi eu? Bine ar fi să vie vremuri noi, dar nu cred să le mai apucăm.

(arătând cu capul către copii)

Ăştia mici? Poate. Noi suntem prea trecuţi. Şi ca să mai facem vreo scofală la vârsta asta, ne e frică.

ISAC

Frică? Frica e un lucru bun. Dacă n-ar exista frica, n-ar exista nici curajul... sau ar exista însă s-ar numi în alt fel.

LEON

Ce tot îndrugi prostii? Frica-i frică şi atâta tot. N-aduce nimic bun.

ISAC

Uită-te la femeia asta.

(arătând cu capul înspre femeia cu cei doi copii ai ei)

Curajul sau frica au ajutat-o să treacă Nistrul, în miezul iernii, pe gheaţă cu doi copii după ea?

Leon dă cu mâna a lehamite. Isac îşi termină de băut apa. ....

....

ISAC

(către Carolina)

Eu trebuie să plec.

CAROLINA

Cum vrei... Credeam că rămâi la noi la masă.

5. EXT. CURTEA LUI GHERŞCOVICI - ZI

Isac îşi ia bicicleta din pridvor şi îşi vede de drum.
Îi face un semn din mână soră-sii rămasă în prag.
Îl vedem depărtându-se, pedalând greu, hurducăind bicicleta pe drumul îngheţat.

6. INT. CASA LUI GHERŞCOVICI - ZI

Intrăm cu Carolina înapoi în casă.

LEON

Frate-tu ăsta-i sucit rău. Vorbeşte numai prostii. Mi-e teamă să nu ajungă într-o zi la ocnă cu ideile lui.

CAROLINA

Crezi că nu i-am mai spus? Aşa a fost de când era mic. Acum însă e om în toată firea. Dacă o face, o face pe pielea lui.

(către toţi cei din cameră)

Mâncăm?

Se aud bătăi în uşă.

Schimb de priviri în cerc: Leon - Carolina - Leon - Femeia şi cei doi copii.

Leon ridică o mână şi le face semn tuturor să tacă, să nu facă nicio mişcare.

.... *Ester, fata lui Leon, ca şi cum ar executa o rutină zilnică, trage deoparte un covor. Sub el se ascunde chepengul beciului. Leon îl deschide.* ....

Din nou bătăi în uşă!

Leon îi face semn Carolinei să facă ceva, orice.

CAROLINA

(către uşă)

Imediat!!!

Femeia şi cei doi copii coboară în beci.

Bătăi în uşă.

MĂLĂESCU
(de dincolo de uşă, răcnind animalic)

Gherşcoviiiiiiici!!!

CAROLINA

Imediat! Imediat!

Leon închide chepengul.
Covorul la loc, peste.
Carolina deschide uşa.
Mălăescu năvăleşte în casă în stil Einsatzgruppen - cu uşă trântită de perete. Este matol, n-are chipiu, ochii îi sunt tulburi.
Leon trage cu ochiul spre podea - covorul e aşezat strâmb. Se vede un colţ al chepengului.
Carolina a observat şi ea lucrul ăsta. Schimbă priviri cu Leon.

.... MĂLĂESCU ....

Ce-i aici?!

LEON

Bună ziua.

MĂLĂESCU
(vede vioara)

Oooo... v-am întrerupt concertul de vioară?

7. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

Isac pe bicicletă. După câteva clipe realizează că şi-a uitat vioara.

ISAC

... vioara!

Face un ocol şi se-ntoarce să-şi ia vioara.

8. INT. CASA LUI GHERŞCOVICI (UN MINUT MAI TÂRZIU) - ZI

Chepengul este deschis. Mălăescu i-a găsit pe amărâții de fugari.

MĂLĂESCU

Hai! Afară. Repede-repede.

Femeia şi copiii ies din beci cu mâinile sus.

MĂLĂESCU

.... Aşaaaa... şi ia uite peste ce-am daaaat... O scroafă bolşevică şi doi pui de bolşeviiic. Şi-acum o să-mi spună ei mie unde este tatăl lor. Porcu'. ....

LEON

Nu sunt decât ei...

MĂLĂESCU

Te-am întrebat eu ceva? TE-AM ÎNTREBAT EU CEVAAA?!?!

LEON

Nu...

MĂLĂESCU

Afară!!! Afară, futu-vă muma-n-cur de împuțiți. Afară! Toți!

(către bătrân)

Ce-i tataie? Ai surzit?

(către Leon)

A surzit?

Gherşcovici îl ia de braţ pe bătrân şi se duc să se încalţe.

MĂLĂESCU

Cauţi ghetele?

(apucându-l de guler pe bătrân)

Marş, mă, afară că vă dau eu nişte ghete-n cur de sughiţaţi. Afară!!!

9. EXT. CURTEA LUI GHERŞCOVICI - ZI

....

MĂLĂESCU

(urlând dement)

Afară!!! Afară toată lumea!!! Tu n-auzi, mă!?! 'vă crucea mamilor voastre de jidani borâţi. ZICEŢI!!! Ziceţi unde-i bolşevicu'... unde l-aţi ascuns.

(către mama copiilor)

Ce te uiţi la mine? Ă? Nu-nţelegi română?

(Zbang! - O palmă. Ester trage un „Ah!”)

Spune! Nu mai ştii să-mi zici unde l-aţi ascuns?

(Ester izbucneşte în plâns)

Şi tu ce te chirăi, idioato? Că vă iau maţele-n baionetă la toţi. Vă tai pe toţi! Anafura voastră de împuţiţi. Ia! Alinierea!

CUT TO:

10. INT. BARACA OFIȚERILOR - ZI

PETRE
(gâfâind şi vorbind repezit - olteneşte)
Dom' Căpitan! Dom' Căpitan, dacă-mi permiteţi... nu-i bine ce văzui.

NIC ISVORANU
Ce nu-i bine, Petre?

PETRE
Permiteţi să raportez: domn l'ent Mălăescu, care, dacă-mi permiteţi, mă scuzaţi, cred că este şi un pic...

NIC ISVORANU
... beat?

PETRE
Cum aţi zis... s-a dus în sat şi a zis că vrea să-mpuşte nişte jidani în seara asta.

.... NIC ISVORANU ....
Împuşte pe mă-sa. Unde-i acum?

PETRE
În curte la Gherşcovici. I-a scos pe toţi din casă şi i-a aliniat afară în zăpadă.

Isvoranu îşi trage mantaua pe el.

NIC ISVORANU
Hai! Mergem acolo.

Cei doi ies din baracă.

Editura LiterNet, 2010

NIC ISVORANU
(tare)

Iovan! Puşca pe umăr! Mergi cu noi!

CUT TO:

11. EXT. CURTEA LUI GHERŞCOVICI - ZI

Scena începe din unghiul subiectiv al lui Isac Blauman oprit peste drum de casa lui Leon Gherşcovici.

Un câine legat în lanţ sare la Mălăescu rânjindu-şi colţii. Lanţul însă nu-i destul de lung ca să-l poată ajunge şi sfâşia pe ofiţer. Câinele latră violent cu lanţul întins la maximum.

Mălăescu îl vede, se-ntoarce, scoate pistolul şi-ncepe să tragă în câine. Toate cartuşele din încărcător.

Continuă să apese isteric pe trăgaci chiar şi după ce gloanţele s-au terminat.

Câinele zace mort într-o baltă de sânge.

De undeva din spate apare Isvoranu cu pas grăbit.

NIC ISVORANU

Mălăescu!!!

MĂLĂESCU

Lasă-mă!!!

NIC ISVORANU

Locotenent Mălăescu! Îţi ordon!

Mălăescu se adună din criză. Îşi trece mâna prin păr.

NIC ISVORANU

Treci lângă gard! Lângă gard, am spus!

Mălăescu scuipă cu nervi. Gâfâie. Se duce lângă gard.

Isvoranu îl ia deoparte pe Gherşcovici.

NIC ISVORANU
(calm)

Of Gherşcule, Gherşcule... ce să-ţi zic? Treaba e-mpuţită rău. Pe amărâţii ăştia trei trebuie să-i dăm înapoi peste graniţă iar pe tine să te săltăm.

Gherşcovici nu spune nimic.

NIC ISVORANU

Din partea mea, puţin mă priveşte. Îţi spun sincer.

(pauză)

Mălăescu e problema... facerea asta de bine... ce v-a apucat să-i ascundeţi pe ăştia? Sau să-i fi ascuns mai bine cel puţin.

Gherşcovici nu răspunde. A pus privirea în pământ şi tace.

NIC ISVORANU
(tranşant, cu francheţe)

Mălăescu poate fi cumpărat. Îl ştiu.

LEON

De unde bani domnule? Crezi că n-aş da dacă aş avea.

NIC ISVORANU

Am trăit să o văd şi pe asta. Evreu fără bani.

(pauză)

Mă rog, asta nu-i treaba mea. Găini, porci, ai ceva?

LEON

Spune-mi ce vrea de fapt. Dacă n-ar fi vrut ceva anume, n-ar fi venit.

NIC ISVORANU
(oftează)

E, să-ţi spun atunci.,,

(pauză)

... calul.

LEON

Pe Dibuc?

.... NIC ISVORANU ....

Gândeşte-te, nici în puterea mea nu este să te-ajut. După lege, intraţi la ocnă... şi calul tot de izbelişte rămâne. Pricepi? Dacă raportează, eu sunt obligat să vă fac dosar, anchete, rahaturi. Dacă nu raportează... dacă nu raportează nimic nu s-a întâmplat. Atâta doar, şi-ntr-un caz şi-n altul... calul... Eu zic c-aşa e cel mai nimerit să facem. Ce zici?

Gherşcovici nu spune nimic.

NIC ISVORANU

E mai bine aşa. Crede-mă.

Isvoranu se duce la celălalt beligerant, la Mălăescu. Îl ia deoparte şi îi spune ceva - nu se aude ce anume. Mălăescu pare să se împotrivească. Isvoranu îl convinge:

NIC ISVORANU
(ridicând tonul)
Bă! Crezi că eşti de capul tău? Facem cum spun eu! S-a 'nţeles?

Mălăescu pleacă fruntea. Mâinile-n şold. Dă drumul unui scuipat lung printre dinţi. Dă să plece.

NIC ISVORANU
Alo! Încotro? N-ai uitat ceva?... Pistolul. Hai, repejor, repejor, pistolul la mine.

Mălăescu îi dă pistolul.

În timp ce-l vedem pe Gherşcovici scoţând calul din grajd, se aude din OFF vocea lui Isvoranu:

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Gherşcovici i-a dat în cele din urmă calul lui Mălăescu. Era dovada mea că oamenii puternici sfârşesc prin a nu fi iubiţi de nimeni. Vor fi temuţi, poate şi respectaţi, însă iubiţi cu adevărat, niciodată. Atunci, în ziua aia, am avut prima dată gândul că aş vrea să fiu cineva de care cuiva să-i pese. Aveam nevoie de cineva care să mă iubească. Necondiţionat. Fără să-l intereseze dacă sunt slab ori puternic şi nici cât sunt de bun sau de rău.
(pauză)
A doua zi aveam să-l întâlnesc pe Vizir...

....

12. INT. CAMERA CAPITANULUI ISVORANU - ZI

Isvoranu bărbierindu-se. Scule scumpe - razoare Gillette suflate cu aur. Reflexie în oglindă văzută peste umăr.
În cadrul uşii apare PETRE:

PETRE
Domn căpitan, vă caută un băiat.

NIC ISVORANU

Chiar pe mine - pe mine?

PETRE

V-a zis pe nume.

NIC ISVORANU

Adă-l încoa' dacă mi-a zis pe nume.

Intră SĂNDEL. Un puşti de vreo zece ani. Poartă un palton supra-dimensionat, primit de la vreo pomană, iar pe cap are o căciulă ca un balot de paie.

Săndel este îmbujorat de alergătură şi panicat dintr-o pricină pe care urmează să o aflăm.

NIC ISVORANU
(văzându-l în oglindă)

Ce-i, puţă?

....

SĂNDEL

Domnu' căpitan...

NIC ISVORANU

Zi.

SĂNDEL

Ne-a furat calul, domnu' căpitan...

Nic Isvoranu se opreşte din bărbierit şi se uită la Săndel în oglindă fără să se întoarcă.

NIC ISVORANU

Şi eu ce vrei să fac? Ia zi, cum vi l-a furat?

....

SĂNDEL

Nu-i.

NIC ISVORANU

Am înţeles eu că nu-i, da' cine ţi l-a luat? Ştii?

SĂNDEL

Nu ştiu domnu' căpitan. Era noapte, nu i-am văzut.

NIC ISVORANU

Tac-tu unde-i?

SĂNDEL

A luat-o după urme. Pe mine m-a trimis mama aici că dacă îi găseşte tata pe hoţi şi hoţii are armă... poate să-l şi omoare... pe când aşa... dumneavoastră... aveţi pistol.

NIC ISVORANU

Adică te-a trimis mă-ta să-l păzesc eu pe tac-tu. Cu pistolul, ă? ....

....

Săndel pune capul în pământ.

NIC ISVORANU

Da' voi n-aveţi, băi, şef de post?

SĂNDEL

Avem, da-i bolnav.

NIC ISVORANU

Păi să-l îngrijiţi sau, dacă nu, să te trimită mamă-ta la marele stat major. Sunt acolo nişte generali, tot aşa, cu pistoale, cum am şi eu şi să-i rogi să vă găsească gloaba.

Isvoranu termină să se bărbierească. Clăteşte razorul auriu într-o gamelă cu apă.

NIC ISVORANU

Nu sunteți în stare să vă păziți calul...

Nic şterge cu un prosop spuma de ras rămasă pe obraz. Aruncă prosopul pe spătarul unui scaun. Se întoarce. Îl vede pe Săndel plângând.

NIC ISVORANU

Acum ce faci? Plângi?

Săndel dă din cap că nu, dar este evident că plânge.
Isvoranu se lasă în jos ca să ajungă la acelaşi nivel cu ochii lui Săndel.

NIC ISVORANU

Păi? Treabă-i asta? A plecat de mult taică-tu?

.... *Săndel dă din cap că nu.* ....

NIC ISVORANU

Hai, du-mă după el.

CUT TO:

13. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Cadru dinamic. Tăieturi scurte.
Isvoranu încărcându-şi revolverul Nagant cu gloanțe.
Împreună cu Săndel, iese din unitate. Sunt urmați de doi soldați.

CUT TO:

14. EXT. PADURE - ZI

Prim plan - fața lui TRAȘCĂ, tatăl lui Săndel. Privește în gol. Îngrozit. Cadrul se lărgește și se înalță încet până când, de undeva de sus, vom vedea la ce se uită Trașcă. În tot acest timp se aude vocea din OFF a lui Nic Isvoranu.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Pe Trașcă l-am găsit repede, nu departe de casă. Și, lucru curios la prima vedere, deși omul își găsise calul, nu-și arăta în vreun fel bucuria. Mai degrabă un fel de groază pusese stăpânire pe el. Am continuat o vreme să mă gândesc la figura lui Trașcă, din dimineața aia. Mi-a rămas în amintire groaza cu care privea, nu atât scena oribilă din fața noastră, cât poate mai degrabă răsplata faptelor noastre, care nu întârzie să vină, mai devreme sau mai târziu. Gândindu-mă la asta, cred că eram și eu la fel de îngrozit.

Văzut de sus, cadavrul unui om, rupt în bucăți. Sfâșiat de lupi.

Zăpadă stropită cu sânge.

Vizir stând liniștit, legat de un copac. ....

.... *Din nou fața lui Trașcă.*

Isvoranu ajunge lângă Trașcă.

NIC ISVORANU
Îl cunoști?

TRAȘCĂ
E bărbatu' soră-mi. Lisandru îl cheamă.

NIC ISVORANU
Îl <u>chema</u>. Eu zic să vi-l culegeți atunci de-aici, cât mai repede, că nu mai rămâne nimic din el până mâine dimineață.

Calul necheează.

NIC ISVORANU

Şi să vă păziţi calul mai bine. S-aveţi grijă de el. De data asta aţi avut noroc.

Nic se duce mai aproape de Vizir şi se uită la el. Îşi trece palma peste coama calului. Cei doi se privesc în ochi. Isvoranu este aproape ameţit de frumuseţea calului alb.

Un moment.

NIC ISVORANU
(privind doar la cal)

Nu vrei să-l vinzi?

TRAŞCĂ

Nu-l vând eu aşa uşor.

NIC ISVORANU

N-a zis nimeni că trebuie să-l vinzi uşor. Pot să-ţi dau banii acum, aici pe loc.

....

TRAŞCĂ

Io ştiu?

NIC ISVORANU

M-am gândit cum facem...

Nic Isvoranu scoate un teanc de bancnote îndoite la mijloc şi începe să numere dându-le una câte una pe sub deget.

NIC ISVORANU

Îţi dau nişte bani. Sunt destui să-ţi iei chiar şi doi cai în primăvară, la târg, la Soroca.

TRAŞCĂ

Doi?

....

NIC ISVORANU

Şi uite...

Continuând să numere bancnote una câte una dar uitându-se la Traşcă.

NIC ISVORANU

... îţi mai dau încă nişte bani să-ţi mai ţină de urât până-n primăvară...

Continuă să se uite la Traşcă, aşteptându-l să zică stop număratului.

NIC ISVORANU

... uite şi pentru hamuri... şi pentru adălmaş sau ce obiceiuri aveţi voi...

Isvoranu dă peste deget ultima bancnotă care o mai are. Suma este imensă.

.... NIC ISVORANU ....

... şi cam atât.

Fără să mai ezite, Isvoranu îi întinde banii.

TRAŞCĂ

Ce-a să zic?

NIC ISVORANU

Da sau nu.

TRAŞCĂ
(după o clipă de gândire)

Da să fie, na... Da' şa n-am să-ţi dau pentru el.

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Vizir. Acesta a fost cadoul de Crăciun pe care mi l-am făcut singur în iarna lui '38. Un cadou care din cine ştie ce motiv, gândeam că mi se cuvine. Deşi, personal, mi-au displăcut întotdeauna oamenii care cred că totul li se cuvine.

(pauză)

Uneori chiar m-am întrebat dacă nu cumva îmi displac oamenii cu totul.

15. EXT. DRUMUL SPRE CAZARMĂ - ZI

Într-un cadru general, pe un drum de ţară viscolit, vedem venind din depărtare trei oameni.

Pe măsură ce se apropie de noi ne dăm seama că sunt trei soldaţi. Sunt îmbrăcaţi cu paltoane groase, cuşme de oaie pe cap şi puştile „Vz-24” prinse pe după gât să nu le cadă. Sunt IOVAN, VASILE şi PETRE.

Petre duce pe umăr un brad, Vasile cară două damigene - una în fiecare mână -, iar Iovan trage după el o săniuţă pe care e legat cu sfoară un porc cu beregata tăiată.

Ajunşi în faţa noastră, soldaţii se opresc să-şi tragă sufletul.

IOVAN
(către Vasile)

Pune, mă, damigenele pe săniuţă şi tragem cu rândul.

VASILE
(cu accent moldovenesc)

Lasă, Iovani, că nu-i greli. Mai cadi dracu' di pi sanie şi se spargi.

PETRE

Vasile, ia uite bă la calu' ăla!

VASILE

Frumos. E al lui domn Isvoranu, abia ce-l cumpără.

PETRE

Hai să ne dăm mai aproape.

VASILE

Lasă-l Petre, că-i târziu. Ne aşteaptă domnu' căpitan.

PETRE

Stai bre, numa' un pic să mă uit şi eu la el.

Petre, târând bradul prin zăpadă şi lăsând cărare în spatele lui, se duce până la gardul de pari ce separă drumul de locul unde se află calul. Începe să fluiere încetişor.

PETRE

'nezeii mamii tale că tare mai eşti frumos.

Petre continuă să fluiere şi să ţuţuie din buze.

.... *Calul până la urmă se apropie de gard.* ....

Petre îl mângâie.

IOVAN

(de departe)

Haidi băi Petri, băi, că mă scăp pi mini dacă mai stau mult să te-aştept!

PETRE

(realizează că l-au lăsat în urmă, o ia la fugă strigând)

Staţi bă, unde fugiţi? Staţi să vin şi eu.

Petre ajunge lângă ei gâfâind.

PETRE
(respirând greu)
Ăsta parcă-i calul lui bunicu'. Avea tot aşa un cal alb, frumos ca ăsta, numai ca era bătrân. De când mă ştiu eu tot bătrân a fost. Îl iubea moşul meu ca pe soarele lui. Nici la căruţă nu-l prea punea să tragă aşa-i era de drag. Când era la vreo nuntă sau ce-ar fi fost să fie, dacă erau şi lăutari, un cântec îi plăcea s-audă:
(cântând)
La calu' bălan, la calu' bălan şi şaua-i verde...

Ceilalţi ştiu şi ei cântecul:

TOŢI TREI

Ţine-mi-l bine, ţine-mi-l bine nuuuu mi-l pierde
Că l-am mai, că l-am mai pierdut oooo dată
Şi l-am cătat, şi l-am cătat varaaaa toată...

....

....

16. INT. CAMERA CĂPITANULUI ISVORANU - ZI

Intrăm cu Petre în dormitorul căpitanului Isvoranu.

Căpitanul stă tolănit în pat, citind. Petre bate la uşa deschisă. Isvoranu îl vede şi pune cartea desfăcută, cu faţa în jos pe pat lângă el. Pe copertă scrie „Rusoaica” şi „Gib. I. Mihăescu”.

PETRE
(turuind)
Domn căpitan, permiteţi să raportez, aduserăm tot ce-aţi ordonat: două damigene cu vin şi-un brăduţ, iar pe porc îl lăsarăm la popotă.

NIC ISVORANU
Foarte bine. Petre, acum te duci cu vestonul la Moriţ. Ştie el ce trebuie să-i facă. Să-i schimbe căptuşeala. Îi mai zici să-ţi dea şi şase cămăşi nemţeşti cu guler tare. Ai grijă cum le duci. I-am dat vorbă să fie apretate şi călcate. Repetă.

PETRE

Vestonul la Moriţ, căptuşeală, ştie el, şase cămăşi nemţeşti, guler tare, s-am grijă cum le duc.

NIC ISVORANU

Liber.

PETRE

Domn căpitan...

NIC ISVORANU

Ce-i? A! Bani. Da. Nu ţi-a mai rămas rest?

PETRE

Nooo...

Isvoranu îi întinde o bancnotă nouă.

....

NIC ISVORANU

Na! Dacă-ţi rămâne rest, opreşte-l. Numai beat să nu te-ntorci. Da?

....

PETRE

'trăiţi!

Petre dă să iasă.

NIC ISVORANU

Stai aşa.

PETRE

'donaţi!

NIC ISVORANU

Tu n-ai auzit de vreun şelar?

PETRE
(serviabil)

N-am auzit, dar putem afla unul, să trăiţi.

NIC ISVORANU

Bine, dacă afli, zi-mi. Acum du-te.

17. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Camera îl urmăreşte pe Petre cum iese din camera lui Isvoranu.

Odată ieşit, Petre se uită stânga-dreapta şi se duce către private. Privatele sunt patru la număr, făcute din scânduri, destul de temeinic construite pentru vremurile şi locul în care se află. Petre se opreşte la o oarecare distanţă de ele. Par patru case în miniatură, identice, toate având căciuli de zăpadă în vârf.

....

....

PETRE
(şoptit)

Pssst... Iovane!

IOVAN
(dintr-una dintre private, tot în şoaptă)

Ce-i?

PETRE

Unde eşti, mă?

IOVAN

Aci!

PETRE

N-ai terminat?

IOVAN

Acuş!

PETRE

Bă, am făcut rost de bani de ţuică!

IOVAN

... uuuu

Petre se sprijină cu spatele de uşa privatei vecine. Îşi aprinde o ţigară. Priveşte orizontul îngheţat şi dă fumul în sus, mulţumit.

PETRE

Viaţa e frumoasă, bă.

IOVAN

Ce-ai zis?

PETRE

Nimic. Hai odată!

CUT TO:

18. INT. CASA VARVAREI - ZI

O cameră ţărănească, luminată cu o lampă de gaz. Încăperea are uşi de o parte şi de alta. Mobilă - scaune şi o masă în mijloc iar ceva mai încolo un divan.

Isvoranu, deschis la toţi nasturii de la cămaşă, stă la gura sobei şi mişcă jarul cu un băţ.

Din camera alăturată apare Mălăescu în ciorapi şi în izmene, purtând-o în braţe pe LIZUCA, o ţărancă la vreo douăzeci şi ceva de ani.

Şi Lizuca şi Mălăescu sunt încinşi, asudaţi şi roşii la faţă.

MĂLĂESCU
(trântindu-se cu Lizuca pe divan)
Aaaaah-haaa... Lizuco, Lizuco... mânca-ţi-aş curu' tău dus ca laba de urs!

Lizuca chicoteşte de-a îmbrăţatelea cu Mălăescu. Se face că se smuceşte, că nu se lasă sărutată pe gât. Mălăescu se face că o muşcă de piept.

MĂLĂESCU
Haţ-haţ-haţ!

LIZUCA
Hi-hi-hi... opreşti-ti!

....

....

MĂLĂESCU
(gâfâind)
Ffffiu... bine zici... să ne oprim... că nu mai pot.

NIC ISVORANU
(sec)
Mergem?

MĂLĂESCU
Aici erai? Stai aşa să-mi trag sufletu'. Varvara unde-i?

NIC ISVORANU
S-a dus să pregătească masa. I-am zis să nu mai pregătească nimic, că plecăm. Te-aştept să te-mbraci.

MĂLĂESCU
Dacă s-a dus să pregătească masa, hai atunci să stăm şi să mâncăm.

NIC ISVORANU
Nu mai stăm. E drumul lung. Te-ai uitat pe geam să vezi ce nori de ninsoare se adună?

MĂLĂESCU
Păi tocmai, că-i drumul lung. Doar nu vrei să-l facem cu burţile goale?

NIC ISVORANU
Ne prinde furtuna.

MĂLĂESCU
Nu ne prinde domn'e nimic. Un sfert de ceas mai devreme sau mai târziu tot aia-i.

LIZUCA
Aşaaa-i! Haidi staţi o lecuţă să mâncaţi un borş fierbinti.

.... *VARVARA deschide uşa cu piciorul şi intră cu o oală cu borş. Isvoranu ezită o clipă dar cedează.* ....

NIC ISVORANU
Atunci, hai, mâncăm repede şi plecăm.

Cei patru se aşează la masă. Borşul abureşte în farfurie.

MĂLĂESCU
Ardei n-ai?

VARVARA
Lizuco...

Lizuca se ridică şi iese după ardei.

Isvoranu se opreşte o clipă din mâncat. Duce mâna la buzunar şi scoate portofelul. Alege câteva bancnote.

NIC ISVORANU

Varvara, uite.

Varvara se uită la Isvoranu, se uită la Mălăescu. Mălăescu îi face semn din cap să-i ia.

NIC ISVORANU

Ăştia-s pentru... mă rog... deranj.

Varvara ia banii şi îi vâră repede în sân.
Imediat după, intră Lizuca şi pune pe masă câțiva ardei.

MĂLĂESCU

Cum sunt? Sunt iuți?

....

LIZUCA

....

Gustă.

MĂLĂESCU
(muşcă şi simte iuțeala)

Huuu... buni!

Aproape linişte - nu se aude decât ritmul lingurilor în străchini.

MĂLĂESCU

Varvaro, bună ciorbă.

VARVARA

Aşa spuneți voi regățenii la borş? Ciorbă, nu?

MĂLĂESCU
Da! Iar ţie, dacă erai rusoaică, nu-ţi mai zicea Varvara Timofei, îţi zicea Varvara Timofeevna.

LIZUCA
Timofeevna... ce mai nume!

MĂLĂESCU
Iar lui domn căpitan Isvoranu, dacă era neamţ, cum crezi că-i spunea?
(pauză)
Von Isvoranu îl chema.
(râde şi dă un păhărel cu ţuică peste cap)
Domn căpitan e boier.
(face cu ochiul)
Uite, are şi inel cu stemă. Da' ce contează? Nu-i aşa domnu' căpitan?
(către femei)
Păi nu i-am spus? I-am spus: boieriile nu contează. Sula nu ştie carte.

....

.... *Mălăescu începe să râdă şi râsul i se stinge după câteva clipe într-o tăcere jenantă.*

MĂLĂESCU
Ce v-aţi pleoştit mă aşa? Ce? N-am dreptate? Ăsta-i adevărul. Că o arzi, că nu o arzi, vremea sulii trece.

Isvoranu se ridică deodată în picioare, sprijinindu-se cu pumnii în masă.

NIC ISVORANU
Locotenent Mălăescu! Am regulat! Am mâncat şi am băut! Am plătit! Este vremea să mergem! Acum!

19. EXT. CASA VARVAREI - ZI

Fulguieşte.
Isvoranu şi Mălăescu au terminat de înşeuat caii - le-au aşezat velinţe pe spinare şi deasupra şeile.
În pragul casei stau Varvara şi Lizuca.

MĂLĂESCU

Hai, v-am pupat frumoaselor!

Isvoranu le salută pe femei din cap. O dată. Scurt.
Cei doi se urcă în şei.

MĂLĂESCU

Varvaro! Tocana rămâne s-o mâncăm data viitoare. Dacă nu zilele astea, la primăvară când s-or desfunda drumurile. Diiiiia gloabă!

....

....

CUT TO:

20. EXT. DRUM DE ȚARĂ - SEARĂ

Suntem câteva minute mai târziu. Ninsoarea s-a îngroşat. Zăpada s-a aşezat pe umerii călăreţilor, pe capetele lor, pe coamele cailor.
Fulgii aleargă duşi de vânt.
Viscolul începe uşor să prindă formă.

MĂLĂESCU

Să o luăm prin pădure.

NIC ISVORANU
Ca să pierdem drumul?

MĂLĂESCU
Nu pierdem niciun drum.

NIC ISVORANU
Ai mai fost?

MĂLĂESCU
Da.

NIC ISVORANU
De câte ori?

MĂLĂESCU
O dată.

....

NIC ISVORANU
O singură dată? Nu merg prin nicio pădure. E mult prea târziu să mergem pe dibuite. Nu vezi ce viscol se porneşte?

....

MĂLĂESCU
Ascultă-mă ce-ți zic, dacă ne prinde inima viscolului în câmp deschis, ne putem lua adio de la viață de pe acum.

NIC ISVORANU
Şi a cui e vina? Ă? Nu ți-am zis să plecăm de când am văzut că se-ntoarce vremea? 'tu-i piscocu' mamii ei de ciorbă, că eram până acum trecuți de Dealu Corbului.

MĂLĂESCU
De unde dracu să ştiu? Zi-mi, de unde dracu' să ştiu eu că o să-nceapă viscolul?

NIC ISVORANU
De la mine să fi ştiut! Ți-am zis de la început!

MĂLĂESCU

Mi-ai zis, şi? Acum ce vrei să fac?

(schimbând tonul)

De asta spun, hai să o tăiem prin pădure.

NIC ISVORANU

Pe care scurtătură vrei să o tai? Nu vezi? Într-un ceas e deja beznă. Ai hartă? Sau doar îţi aminteşti de o scurtătură făcută astă vară, probabil cu cineva care cunoştea drumul?

MĂLĂESCU

Treaba ta atunci. Eu încerc să scurtez. Nu mai pot. A început deja să-mi intre frigul la oase, mi-au îngheţat zaralele pe şa.

NIC ISVORANU

Eşti un bou!

(pauză)

... un bou, asta eşti!... fie, hai să o tăiem prin pădure.

.... MĂLĂESCU ....

Pe-aici, zic eu s-o luăm.

NIC ISVORANU

Îţi jur Mălăescule, dacă mă rătăceşti te omor eu înainte să te omoare îngheţul.

Rămânem pe loc în timp ce Mălăescu şi Isvoranu se micşorează mergând către linia împădurită a orizontului. Viscolul spulberă zăpada în rafale uriaşe.

21. EXT. PĂDURE - NOAPTE

A căzut întunericul iar Mălăescu şi Isvoranu n-au ajuns nicăieri - sunt într-un luminiş. Împrejurul lor, copaci cu crengi fracturate, negre de o parte şi albe de alta după cum bătuse viscolul. Cei doi sunt aproape oameni de zăpadă. Au gheaţă în gene şi buzele vinete de frig.

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Bine-nţeles, rătăcisem drumul. Ne învârteam în locul ăla de câteva minute bune. Mălăescu habar nu avea pe unde trebuie să o luăm. Toate potecile arătau la fel. Şi asta nu era totul...

De undeva se aude un lup. Apoi altul. O haită.

NIC ISVORANU

Spune-mi că n-am auzit bine!

MĂLĂESCU

Ce să fac, mă? Ce vrei să fac?

NIC ISVORANU

Să te hotărăşti odată care-i drumul bun. Vreau să mergem, fir-ar mama ei a dracului. Îngheţăm aici. Ne mănâncă lupii...

.... *Mălăescu e complet pierdut. N-are nici cea mai vagă idee ce drum să aleagă. E blocat de frică. De frig. Nu poate articula un cuvânt în plus.* ....

Ca la un semn Vizir o ia înspre dreapta. Încet. Supus. Merge fără să fi fost strunit într-acolo.

MĂLĂESCU

(cu un licăr de speranţă)

Lasă-l! Lasă-l să meargă pe unde ştie, nu-l trage în hăţuri.

Vizir îşi vede de drum. Dibuc îl urmează. O serie de enchaîne-uri ne duc odată cu cei doi prin pădure, pe drumul cel bun. În tot acest timp se aude din OFF vocea lui Isvoranu:

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Atunci a fost întâia oară cănd cineva îmi salva viaţa cu adevărat. Ironic, acel cineva, a fost un cal. Părea că ceea ce îmi propusesem să găsesc, găsisem în sfârşit. Cineva căruia să-i pese de mine poate la fel de mult pe cât ar trebui să ne pese nouă de aproapele nostru. În zilele care au urmat, aveam să mă conving că nu greşisem.

22. EXT. DRUM DE ȚARĂ (MAI TÂRZIU O TRECERE LA NIVEL CU CALEA FERATĂ) - ZI

Ceață groasă, ca laptele de groasă.

Mai mult se ghicesc decât se văd siluetele unor soldați în convoi.

Capetele de coloană leagănă felinare.

Primul, călare, este căpitanul Isvoranu.

Vizir merge la pas.

.... NIC ISVORANU ....
Vasile!

Vasile care-i cap de coloană face repede câțiva paşi până lângă Isvoranu.

VASILE
'donați...

NIC ISVORANU
Când ați fost cu domnu' locotenent Antohi, data trecută, cât ați făcut de la barieră până-n Dealu Corbului?

VASILE
Cam un ceas. Nu cred c-am făcut mai mult.

NIC ISVORANU
Bun. Trecem de barieră şi ne oprim. Poate între timp să se mai ridice ceața.

VASILE

'ţeles, să trăiţi!

NIC ISVORANU

Vasile, da' un cântec nu ştiţi şi voi?

VASILE

Imediat... COMPANIEEEE... CÂNTEC-NAINTEEEEEE-MARŞ!!!

SOLDAŢII
(în cor)

„Nimic pe looome nu-i mai sfânt,
Şi mai frumos pe-acest păămââânt,
Decât să mori ca luptătooor,
Înfăşurat în tricolooor.”

NIC ISVORANU

.... Stoooop, stop, stop. Vasile! ....

Soldaţii se opresc din cântat.

VASILE

'donaţi.

NIC ISVORANU

Ia zi măi Vasile, cine v-a învăţat pe voi cântece legionare?

VASILE

Dom' l'ent Mălăescu!

NIC ISVORANU

Şi cu cine sunteţi voi acum?

VASILE

Cu dumneavoastră?

NIC ISVORANU

Aşa vezi. Şi când sunteţi cu mine, cântece din astea de jale îmi cântaţi, măi băieţi? Ia, s-aud un cântec mai de drum, mai săltat.

VASILE

Da, să trăiţi!

(apoi către companie)

Bă! Toată lumea cu mine... doi, trei... şi... *Vai săracu' grăniceru'*

SOLDAŢII

Vai săracoo grăniceru'

VASILE

Cum îi cadi moliterooo!

SOLDAŢII

Cum îi cade moliterooo!

VASILE

Cum îl batii soarilii!

SOLDAŢII

Cum îl bate soareleee!

VASILE

Cum îi put picioarilii!

SOLDAŢII

Cum îi put picioareleee!

....

....

Editura LiterNet, 2010

NIC ISVORANU

Ha, ha, ha... aşa vezi leat!

De dincolo de calea ferată se vede cum prinde formă şirul de soldaţi avându-l în frunte pe Isvoranu.

Bariera e ridicată.

Acarul zăreşte convoiul şi duce instinctiv mâna la chipiu – de altfel chipiul este singurul element de uniformă care-l deosebeşte de un ţăran obişnuit.

Isvoranu e gata să păşească peste calea ferată.

Deodată calul nechează. Se ridică pe picioarele dindărăt.

Acarul urlă ceva nedesluşit.

În două picioare, calul se răsuceşte pe fracţiunea de secundă în care...

O locomotivă enormă bufneşte în cadru. Neagră, monstru de fier şi nituri. Aburi ţâşnesc pe sub pistoane. ....

.... *Isvoranu se propteşte-n scări.*

Locomotiva urlă din sirenă.

Calul revine pe toate patru picioarele.

Unul câte unul vagoanele trec.

Linişte.

Isvoranu e în stare de şoc. Stă în şa nemişcat.

CUT TO:

23. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Mălăescu, răscrăcănat pe o băncuță, sparge semințe în dinți. Lângă el Antohi citeşte „Universul” Isvoranu îşi țesală calul. Ceva mai încolo, Dibuc, armăsarul lui Mălăescu, paşte.

NIC ISVORANU
Tu ştii, Mălăescule, ce-nsemnă Dibuc?

MĂLĂESCU
Habar n-am.

NIC ISVORANU
Ăsta-i un fel de spirit de-al ovreilor. Cum e Dracu' la creştini.

MĂLĂESCU
Deci e nume jidovesc.
(întorcându-se spre Antohi)
Ia 'uzi bă Antohi ce zice Isvoranu, calu' ăsta cică-i jidan.
(întorcându-se din nou spre Isvoranu)
După sulă, n-aş zice. N-are nimic. Ce-o să fac acum? Să-l împuşc? E cal de dar.
(făcându-i semn lui Antohi să fie atent la poanta pe care urmează să o livreze)
Tu pe-al tău cât ai dat?

NIC ISVORANU
Nu mai ştiu.

MĂLĂESCU
(semnalizându-l din nou pe Antohi)
He, he... al dracu' domn căpitan. Zi, domn'e, cât ai dat pe el?

NIC ISVORANU
Destul.

MĂLĂESCU

Hai, domn'e, zi acolo cât ai dat.

NIC ISVORANU

Te priveşte?

MĂLĂESCU
(agasant)

Nu mă priveşte, dar zi cât ai dat.

NIC ISVORANU

Mai mult decât ai dat tu pe-al tău.

Pauză. Mălăescu scuipă cojile cu ofticǎ. Dă să-i dea iar un cot lui Antohi.

ANTOHI

Mai dă-mi tu o dată cu cotul şi-ţi bag Universu' ăsta în cur.

....

....

MĂLĂESCU
(renunţă)

Auzi, Isvorane, da' de alergat ştie s-alerge?

Isvoranu dă drumul ţesalei din mână şi se-ntoarce către Mălăescu:

NIC ISVORANU

Ia zi, Mălăescu, ai bani?

MĂLĂESCU

Eu? Am.

NIC ISVORANU

Câţi?

MĂLĂESCU
(râzând complice la Antohi - care nu-l bagă în seamă)
Nu-mi ajunge panglica să-i leg.

NIC ISVORANU
Uite ce zic eu...

Isvoranu scoate un portofel plin din buzunar şi-l pune într-o căldare goală.

NIC ISVORANU
... aruncă banii aici.

Mălăescu zâmbeşte încurcat. Totuşi, curios să vadă care-i poanta îi aruncă în căldare

NIC ISVORANU
Antohi, lasă ziarul puțin.
(către Mălăescu apoi)
Acum îi dăm căldarea lui Antohi s-o țină, s-o păzească până mâine. Mâineee... ne punem caii la încercare. Ăla care fuge mai repede, ia căldarea.

Mălăescu zâmbeşte şi dă din cap ca şi cum i-ar fi vorbit un om care nu-i în toate mințile, dispus să-i facă portofelul cadou.

MĂLĂESCU
Antohi, n-arunci şi tu portofelul în căldare?
(făcând cu ochiul)
Măcar să ştiu că fac ceva avere mâine.

ANTOHI
... tembel.

....
....

Antohi face un gest de lehamite cu mâna. Ia căldarea şi intră cu ea în cazarmă.

24. EXT. CURTEA UNITĂȚII, AFARĂ DIN UNITATE - ZI

Un covor de ceață deasupra ierbii. E dimineață.
Isvoranu şi Mălăescu îşi scot caii din grajdul improvizat. Doi soldați îi ajută să pună şeile.
Mergem cu toată lumea afară din unitate, pe drum.

ANTOHI

Rămâne cum s-a stabilit. Ocoliți unitatea de două ori. Care trece de poartă primul, ăla a câştigat. Da?

Isvoranu încalecă pe Vizir. Mălăescu pe Dibuc.
Hățurile şi cravaşa în mâini.
Soldații s-au aşezat pe marginea drumului, spectatori. Unii cocoțați pe garduri, alții în picioare.
Antohi a scos pistolul şi este pregătit să dea semnalul.

ANTOHI

Pe locuri... gata?...

O detunătură de armă!
Cravaşele plesnesc crupa cailor.
Soldații de pe margine chiuie.
Caii zvâcnesc în galop.
Camera aleargă odată cu ei. Acum suntem pe calul lui Isvoranu, acum pe cel al lui Mălăescu.
Caii aleargă la fel de repede.

Cravaşă.
Noroi zvârlit din copite. Pământul aleargă pe sub noi.
Mălăescu începe să forţeze. Avansează. Un metru, doi, nu se opreşte. Accelerează.
Prima tură e aproape de sfârşit.
Dibuc a intrat primul pe turnantă şi pare că poate s-alerge mai repede de-atât.
Caii zboară prin faţa mulţimii adunate. Prima tură e gata.
Isvoranu se ridică în scări.
Vizir începe să fugă mai repede. Şi mai repede.
Mălăescu blochează ieşirea. Cravaşă.
Isvoranu trece la exterior. Se apropie.
Sunt iarăşi la egal.
Mălăescu - privire.
Cravaşă. Cravaşă.
Caii aleargă zguduind pământul. Mai repede nu se poate.
Amândoi călăreţii sunt ridicaţi cu totul în scări.
Mălăescu plesneşte din cravaşă dement.
Isvoranu se-apleacă pe sub crengi. Se-apropie de turnantă.
Pentru Vizir, cursa pare că abia acum a început.
Isvoranu - cravaşă. Vizir ţâşneşte fulgerător depăşind pe la exteriorul turnantei. Copitele aproape că n-ating pământul.
Ultima sută de metri.
Mălăescu e tot mai în urmă.
Soldaţii sunt toţi în picioare, urlând.
Vizir trece tunător prin faţa lor.

Pe fața lui Isvoranu, un zâmbet imens.

CUT TO:

25. INT. ATELIERUL LUI ISAC BLAUMAN - ZI

Detaliu: mecanismul complicat al unui ceas.

Rotiri fracturate de trecerea secundelor. Arcul pulsează. Lucirea stinsă a rubinelor. Un clic. Apoi altul. Şi altul. Timpul curgând monoton şi egal printre rotițele dințate.

Deasupra mecanismului, ocularul microscopic al unui ceasornicar: Isac Blauman.

ISAC

Asta a fost tot. Acuma merge.

....

ARHIPOV

Cât vă datorez?

....

ISAC

Nu-mi datorați nimic.

ARHIPOV

Ei...

ISAC

Nu. Vă spun serios, nu-mi datorați nimic. Vedeți, aici la mine, oamenii vin în general să repare ceasuri deşteptătoare sau, în cel mai bun caz, orologii. Când am ocazia să văd un ceas ca al dumitale îmi aduc aminte de ce m-am apucat de meseria asta care mi-a paradit vederea. N-aş vrea să înțelegeți că fac meseria fără să fiu plătit. Pur şi simplu acesta este cel mai prețios ceas pe care l-am reparat vreodată - primul şi foarte probabil ultimul Longines pe care am şansa să-l desfac.

ARHIPOV
În cazul ăsta nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc, domnule Blauman.

ISAC
(ridică privirea, surprins că-i ştie numele)
Ne-am cunoscut în vreo altă ocazie?

ARHIPOV
(apropiindu-se discret peste tejghea)
Să zicem doar că avem câteva cunoştinţe comune. Arhipov mă numesc. Haideţi să stăm puţin de vorbă într-un loc care să nu trezească suspiciuni. Ce ziceţi?

ISAC
(un pic ezitant)
Desigur... da, desigur.

....

.... 26. INT. RESTAURANTUL „CLOŞCA DE AUR" - ZI

Fum, lume multă şi gălăgioasă, mese înghesuite, ospătari strecurându-se printre scaunele clienţilor. Un loc unde se mănâncă bine şi ieftin.

La o masă stau Arhipov şi Isac Blauman. Un chelner tocmai le ia comanda.

ARHIPOV
Două rasoale de vacă.

CHELNERUL
Cu fasole?

ARHIPOV
Da. Cu fasole. Şi două votci.

(către Isac)

Mari?

(Isac dă din cap că da)

Mari.

Chelnerul dispare după comandă.

ARHIPOV
(vorbind la adăpostul vocilor din jur)
Mi-a fost adusă la cunoştinţă o oarecare simpatie a dumitale pentru mişcările muncitoreşti-revoluţionare.

ISAC
Aş prefera să o numesc mai degrabă simpatie a unei doctrine de stânga decât a unei mişcări.

ARHIPOV
Aveţi dreptate. Cu atât mai mult, aş vrea să vă întreb: n-aţi vrea să treceţi în practică ideologiile astea? O idee dacă nu-i slujită de faptă rămâne doar o idee, o înşiruire de cuvinte. Frumoase, dar pe care istoria are să le uite.

ISAC
Nu sună un pic prea patetic?

ARHIPOV
Pot re-formula: vorba fără acţiune este egală cu un rahat.

ISAC
(zâmbeşte, luat prin surprindere de replică)
Chiar şi atunci când fapta presupune să ucizi?

ARHIPOV
Chiar şi atunci...

Un moment de tăcere. Isac priveşte în gol prin fereastră. Judecă.

ISAC

Despre ce este vorba?

ARHIPOV

Am alcătuit împreună cu alţi câţiva tovarăşi nişte celule de acţiune aici în Cernăuţi, la Chişinău, avem încă un grup la Iaşi şi unul chiar la Bucureşti. Banii şi direcţiunile vin din afară. Mai multe nu-ţi pot spune la momentul ăsta. Tot ce-ţi pot zice este că avem nevoie de oameni, aşa ca dumneata... încrezători în izbânda unei cauze.

ISAC

Aş putea să fiu un turnător. Să mă duc la poliţie şi să dau pe gură tot ce mi-aţi spus. Nu vă este frică?

ARHIPOV

Nu. Nu cred că e cazul, chiar şi dacă m-aş baza doar pe instinct. Aici însă e vorba de lucruri pe care le ştiu de la alţii.

ISAC

Şi de unde ştiu eu că nu am în faţă un agent provocator?

ARHIPOV

(privindu-l fix în ochi)

Dacă nu rişti, n-ai cum să afli.

CHELNERUL

(apare făcând slalom printre mese)

Rasoalele la domnii... votca... poftă bună.

ARHIPOV

Mulţumesc.

ISAC

(după ce chelnerul a plecat)

Concret atunci. Ce-i nevoie?

....

....

Editura LiterNet, 2010

ARHIPOV
(cu gura plină)
Cât de familiar eşti cu încărcăturile explozibile?

CUT TO:

27. INT. APARTAMENTUL LUI ISAC BLAUMAN - ZI

O cameră fără nimic special. Un pat, o masă cu trei scaune, cuier, un lavoir şi un godin pentru încălzit.

Deasupra mesei, atârnând din tavan, un bec aprins.

Sub bec, Isac Blauman. Cântă acelaşi klezmer care soră-şi îi aducea aminte de copilărie.

Din senin coarda notei Sol plesneşte cu un icnet scurt.

Isac nu are vreo reacţie imediată la incident. Scoate cu grijă struna din acordaj şi lasă vioara pe masă. ....

.... *Se uită la coarda de vioară. Atent. Anormal de atent. Pare că priveşte un obiect ce transcede limitele cunoaşterii, nu o bucată de sârmă.*

Cu grijă aproape paternă, rulează coarda în jurul palmei şi o pune în buzunar.

28. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

MIRIAM BLAKE - o femeie la vreo douăzeci şi ceva de ani, cu un Graflex uriaş în mână face fotografii. Bliţul fulgeră la intervale regulate urmat de aceiaşi rutină: o lampă nouă de magneziu - caseta de film - tăbliţa de siguranţă - cadratură - declanşare.

E îmbrăcată băieţeşte cu cămaşă şi pantaloni. Părul îl poartă tuns scurt. Se lasă în jos căutând compoziţia cea mai avantajoasă. Fotografiază cazarma şi locurile dimprejur.

Mălăescu, Antohi şi Isvoranu o privesc în timp ce fotografiază.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
În recluziunea absolută în care trăiam, faptul că venise o femeie din celălalt colţ al lumii ca să bată la uşa noastră, nu putea decât să ne bucure. Nici eu şi nici Antohi nu eram însă pe deplin convinşi că Miriam făcea fotografiile doar pentru a le publica în revista americană unde lucra ca fotoreporter. Venise aici însoţită de un agent al Siguranţei care la rândul lui căra cu el un dosar plin de aprobări în regulă de la Bucureşti. Asta însemna că nu era exact treaba noastră să ne amestecăm.

ANTOHI
(cu voce scăzută)
Ce crezi? E spioană?

NIC ISVORANU
Este, nu este, să-ți spun drept nu mă priveşte personal - a venit cu țidule de la Bucureşti. Teoretic n-ar trebui să fie. Tu ce crezi?

ANTOHI
Dracu' ştie. O fi. Am înțeles că a făcut poze şi la Malaxa, la rafinărie la Ploieşti şi de aici are de gând să treacă dincolo, la ruşi, să-i pozeze şi pe ăia.

....

....

NIC ISVORANU
Tu ce crezi Mălă?

MĂLĂESCU
Cred c-ar trebui să pună mâna şi să mai mănânce. Are țâțe, e drept, da-i cam slăbănoagă în rest. Uite, n-are cur deloc.

MIRIAM
(în engleză cu subtitrare)
What a beautiful horses you have. May I take a look?[1]

NIC ISVORANU
Absolutely. Why not?[2]

[1] Ce cai frumoşi aveți. Pot să mă uit un pic?
[2] Bine-nțeles. De ce nu?

Isvoranu o conduce până aproape de cai. Miriam îl mângâie pe Vizir.

MIRIAM

I'm thinking, maybe I should take some lively shots. There is a way you can take the horses out of the stable for a quick ride?[1]

NIC ISVORANU

Sure.[2]

(strigând)

Mălăescu! Ia vino 'ncoa.

MĂLĂESCU

Ce-i?

NIC ISVORANU

Pune-ţi şaua pe Dibuc şi hai să-i dăm o raită.

....

De undeva din spate apar vreo zece soldaţi cu trandafiri. O cantitate enormă. Câteva sute. Au braţele pline, au trandafiri prinşi la bandulieră şi pe sub epoleţi.

NIC ISVORANU

Ce faceţi, mă, cu trandafirii ăştia?

PETRE
(cu un trandafir după ureche)

Dolceaţă, să trăiţi!

NIC ISVORANU

Ştii tu să faci dulceaţă?

[1] Mă gândesc, poate ar trebui să iau şi câteva imagini mai dinamice. E posibil să scoateţi caii din grajd şi să-i călăriţi un pic?
[2] Sigur că da.

PETRE

Eu nu. Burcel ştie.

NIC ISVORANU

Burcel?

PETRE

De la popotă.

NIC ISVORANU

Aaa... Burcel de la popotă. Atunci duceţi-i la popotă.

PETRE

Păi, am vrea să vă rugăm, dacă se poate, să ziceţi la cocoana dacă vrea să ne tragă şi pe noi în chip, s-avem sovenir cu trandafirii ăştia... să trăiţi... dacă se poate.

NIC ISVORANU

Ha ha ha... se poate mă Petrică, de ce să nu se poată.

(apropiindu-se de Miriam)

Now it's my turn to ask you for a little favour.[1]

(arătându-i soldaţii care în timpul ăsta iau poziţie de poză)

Look at them... How nice is that? Can you take an extra picture for me?[2]

MIRIAM

Beautiful! Actually, this might be the best shot... OK... are you ready guys?[3]

NIC ISVORANU

Gata, Petre?

....

....

[1] Acum e rândul meu să-ţi cer o favoare
[2] Uită-te la ei... Nu-i aşa că-s drăguţi? Poţi să-mi faci o poză cu ei?
[3] Grozav. De fapt cred că asta s-ar putea să fie cea mai frumoasă fotografie... bun... sunteţi gata băieţi?

PETRE

Gata, să trăiţi! Râdeţi, bă!

Toţi râd. Flash!

CUT TO:

29. EXT. CURTEA UNITĂŢII - ZI

Detaliu de mâini răsucind o ţigară deasupra unui ziar „Universul” - ziarul lui Antohi. Printre firmiturile de tutun căzute se citeşte: „TRUPELE GERMANE AU INVADAT POLONIA”.

Legenda pe ecran: „Septembrie 1939”

O limbă umezeşte hârtia ţigării pentru a-i lipi marginile.

Nic Isvoranu şi Antohi stau la o masă scoasă în faţa cazarmei. Lângă ei este un patefon.

NIC ISVORANU

Tu ce crezi?

ANTOHI

(răsucind în continuare la ţigară)

Aş crede că n-o să se-ntâmple nimic la noi. Da'... cine poate să ştie? Ţară mică, Isvorane. Cu de ăştia ca noi se poate întâmpla orice. Oricând.

(termină de răsucit ţigara şi o aprinde)

Îi dăm o tablă?

(ţipând către o fereastră deschisă)

Mălăescu! Ia vino, bă, cu tablele alea încoa! Să-i dăm o gheară!

(către Isvoranu, revenind la subiect)

Oricum, indiferent ce s-o întâmpla, pe jidani îi beleşte. Rău de tot.

Editura LiterNet, 2010

NIC ISVORANU

Crezi?

ANTOHI

Sunt sigur.

(despre Mălăescu)

Ăsta doarme. N-a auzit.

(pune două degete la gură şi fluieră)

Mălăescu! Trezirea, tată!

MĂLĂESCU

(din cazarmă - tulbure de somn)

Ce vrei, mă?

ANTOHI

Adă tablele alea. Lasă somnul de frumuseţe, că tot nu te-ajută.

(bătând cu degetul în ziar)

.... Vezi tu Isvorane, ăsta-i omul. Nesătul. Am citit odată o poveste - un om auzise că într-un loc se dă pe degeaba pământ atât cât poţi cuprinde cu pasul mergând de dimineaţa până la apusul soarelui. Dacă nu te-ntorceai până-n asfinţit, pierdeai tot. Şi s-a pus omul nostru pe-alergat. Şi a alergat şi a alergat toată ziua ca să cuprindă cât mai mult pământ cu putinţă. La sfârşit, când a ajuns după atâta alergătură, a căzut. Mort. Cu tot ce s-a ales a fost o palmă de pământ. Cât să-i sape groapa. ....

MĂLĂESCU

(ciufulit, cu tablele la subraţ)

Asta-i poveste jidovească.

ANTOHI

Creştinească.

MĂLĂESCU

A cui?

Editura LiterNet, 2010

ANTOHI

Tolstoi. Nu-l cunoşti.

MĂLĂESCU

Comunişti de-ai tăi. Io-te tablele.

NIC ISVORANU

Merçi.

Antohi şi Isvoranu se pun la table. Mălăescu scotoceşte într-un vraf de discuri aşezate lângă patefon. Scoate un disc din copertă şi-l pune să cânte. Este o canţonetă. Un cântec napolitan care se ridică peste curtea unităţii.

„Sera jette, sera jette la marina
Per trovare un amorata
Scianca rossa scianca rossa graziana
Per'appropria'a pesciara
Tiritomba tiritomba
Tiritomba nero ole ole ole
Titritomba tiritomba tiritomba all' aria va!”

Mălăescu ascultă concentrat, cu expresie bovină.

MĂLĂESCU

Cine-i ăsta?

NIC ISVORANU

Cine?

MĂLĂESCU

Ăsta care cântă.

NIC ISVORANU

Joseph Schmidt... Trei-unu.

MĂLĂESCU

Da. Se vede.

NIC ISVORANU

Ce?

MĂLĂESCU

Se vede că-i neamţ.

Mălăescu şi Isvoranu se uită unul la altul.

ANTOHI

După ce se vede?

MĂLĂESCU

Cât de frumos cântă. Clar, frumos, ordonat...

ANTOHI

Mălăescu, ăsta care cântă-i jidan.

Toţi trei izbucnesc în râs. Antohi şi Isvoranu râd de Mălăescu. Mălăescu nu ştie exact de ce râde. Se opreşte din râs:

MĂLĂESCU

Cum adică, mă?

ANTOHI

Adică-i ovrei. Ce vrei mai mult? E de loc chiar de pe-aici de pe undeva, pe lângă Cernăuţi.

MĂLĂESCU

Jidan?

Editura LiterNet, 2010

ANTOHI

Îhî...

MĂLĂESCU

Hm... Şi ce face? Cântă despre bombe?

NIC ISVORANU

Nu.

MĂLĂESCU

Cum nu, când eu îl aud?

NIC ISVORANU

Zice „tiritomba”, nu „bomba”... oooo... cinci-cinci... da' ştiu că merge zaru'.

(pauză)

Ştii ce-i aia o tiritombă, Mălăescu?

Nic Isvoranu îi face cu ochiul lui Antohi.

....

....

MĂLĂESCU

De unde să ştiu?

NIC ISVORANU

Ia spune-i, Antohi.

ANTOHI

Este ce rămâne după ce le taie preputu'. Aşa se cheamă pe ovreieşte: tiritombă.

Isvoranu şi Antohi explodează în râs.

MĂLĂESCU

Ia mai duceţi-vă voi dracului! Faceţi pe deştepţii?

ANTOHI

Serios... aşa se cheamă - tiritombă.

MĂLĂESCU

Du-te dracului de scârbos!

NIC ISVORANU

Patru-trei.

(mutând piesele)

Uite patru... şi-ncă trei.

(către Mălăescu)

Schimbă discul, dacă nu-ţi place.

MĂLĂESCU

Normal că nu-mi place. Pe care să-l pun?

NIC ISVORANU

Vezi că este unul pe care scrie „*Columbia*” cu auriu. E printre ultimele.

....

Mălăescu caută în vraf. Găseşte discul. Silabiseşte:

MĂLĂESCU

Rigo-let-to... Rigolet-to... gîîî Verdi... eee Carusso. Italieni. Bun.

Pune discul pe platan. Un foşnet de câteva clipe după care:

„La donna è mobile
Qual piuma al vento,
Muta d'accento - e di pensiero.
Sempre un amabile,
Leggiadro viso,
In pianto o in riso, - è menzognero.”

Editura LiterNet, 2010

MĂLĂESCU

Da. E veselă. Îmi place.

NIC ISVORANU

(către Antohi)

Vezi, lumea crede că asta-i o melodie veselă, când de fapt ea nu este deloc. Bucuria ducelui este de fapt condamnarea lui Rigoletto. Este certitudinea lui că a murit cine nu trebuia. Când se termină cântecul deschide sacul şi o găseşte pe fata lui moartă. Veselia unuia este deznădejdea altuia. Aşa arată viaţa, mă Antohi.

(aruncând zarurile)

Şase-şase... Uite, exact ce-ţi spuneam.

CUT TO:

30. EXT. STRADĂ DIN CERNĂUŢI - ZI

....

.... *Suntem în faţa unei clădiri cu 2 etaje şi mansardă din centrul oraşului Cernăuţi. Pe stradă, trecători văzându-şi de ale lor.*

În faţa intrării s-a oprit IDA LIEBERMANN, o femeie în jur de 30 de ani cu o valijoară într-o mână şi cu un petic de hârtie în cealaltă. Verifică numărul casei să vadă dacă asta este clădirea pe care o caută. Aici este, într-adevăr. Deschide poarta şi intră.

31. INT. APARTAMENTUL LUI ISAC BLAUMAN - (TOT ATUNCI)

Suntem din nou în camera ascetică a lui Isac Blauman. Acelaşi bec luminează sec deasupra mesei.

Pe masă sunt tot felul de scule şi mecanisme - unele sunt de ceasornicar, unele de lăcătuş şi altele de pirotehnist. O cutie cu pachete de dinamită învelite în hârtie cerată stă chiar în mijlocul mesei.

Aplecat asupra mesei stă Isac meşterind la un mecanism. E concentrat. Are în ochiul drept ocularul de ceasornicar.

Se aud bătăi în uşă.

Isac se opreşte din lucru. Linişte. Îsi scoate ocularul şi-l pune pe masă.

Din nou bătăi în uşă.

Isac ia de pe podea câteva ziare „Universul”, le desface şi acoperă piesele de pe masă.

Mişcându-se încet şi fără să facă vreun zgomot scoate din spatele godinului un pistol. Îi trage piedica. Îl armează după care îl pune în buzunarul hainei.

INTERCUT TO:

32. INT. HOLUL DIN FAȚA UŞII LUI ISAC BLAUMAN - ZI

Uşa se deschide de două degete. Peste umărul Idei vedem doar o fâşie din fața lui Isac - ochelarii, nasul şi gura.

IDA

Bună seara!

ISAC

Bună seara.

IDA

Domnul Isac Blauman?

ISAC

Da.

IDA

Domnul Arhipov m-a trimis.

ISAC

Arhipov şi mai cum?

IDA

Visarion Arhipov.

În spatele uşii Isac scoate mâna din buzunarul cu pistol. Deschide un pic mai mult uşa.

ISAC

Desigur, tu trebuie că eşti Ida.

IDA

Ida Liebermann.

ISAC

Da. Pofteşte...

(închizând uşa în spatele Idei)

Ia loc domnişoară.

....

33. INT. APARTAMENTUL LUI ISAC BLAUMAN - (CEVA MAI TÂRZIU)

Ida şi Isac stau la masă.

ISAC

Ți-a zis tovarăşul Arhipov despre ce-i vorba?

Ida încuviințează din cap.

ISAC

Ai mai făcut vreodată treaba asta?

IDA

Nu. Niciodată.

Isac dă ziarele deoparte şi apucă mecanismul la care meşterise până să vină Ida.

ISAC

Ăsta-i un model diferit. Nu-i cu ceas, nu cu fitil, nu cu chibrite. E un mecanism cu arc. Uite...

(răsuceşte arcul)

... acum este armat. E simplu. Sub mâner ai o sârmă. Cât ţi valiza de mâner şi sârma este întinsă, mecanismul nu se învârte. Odată ce laşi valiza din mână...

(dând drumul rotiţelor să se învârtă)

... arcul porneşte. Ai un minut să te îndepărtezi. Când s-a terminat învârtitul, percutorul... cuiul ăsta... loveşte într-o capsă... asta-i capsa... care detonează dinamita din valiza.

Mecanismul continuă să se învârtă în timp ce Ida şi Isac îl urmăresc atent.

Nu se aude decât ţăcănitul fin al rotiţelor de ceas.

Exact la sfârşit, când cuiul dă să lovească în capsă, Isac îl opreşte.

....

....

ISAC

(ţinând percutorul între degete)

Asta e tot.

34. INT. RESTAURANTUL „CLOŞCA DE AUR” - ZI

Mese puse cap la cap. O petrecere de ofiţeri. Sunt şi câteva dame. Şi doi civili. În capătul mesei, cu spatele la uşă, stă Nic Isvoranu. Este ziua lui.

Roşu la faţă, încins de alcool, Mălăescu dă tonul petrecerii.

MĂLĂESCU
(bătând ritmul cu carâmbul cizmei în duşumea)

„Câte-un pic! Pic! Pic!...”

PETRECĂREȚII
(alăturându-se pe rând)

„Câte-un pic! Pic! Pic!
... pââââ-nă n-o mai rămânea nimic!
... câte-un strop! Strop! Strop!...
... câte-un strop! Strop! Strop!...
... pââââ-nă n-o mai rămânea deloc!”

35. EXT. STRADĂ DIN CERNĂUȚI (ÎN FAȚA RESTAURANTULUI „CLOŞCA DE AUR”) - ZI

Plouă mocăneşte. ....

.... *Cu valiza de dinamită în mână - Ida Libermann.*

Mâna încleştată pe mâner. Privire.

Restaurantul văzut prin perdeaua ploii. Răzbate până la noi cântecul surd al petrecerii: „... aaaaaltă da-tă! Şi-aaaaaltă da-tă!”

36. INT. RESTAURANTUL „CLOŞCA DE AUR” - ZI

PETRECĂREȚII

„... oooo s-o fa-cem şi mai şi mai lată!”

Ida, udă din cap până-n picioare, intră în restaurant. Nimeni nu o remarcă, în afară doar de un chelner, care-i aruncă o vorbă în trecere:

CHELNERUL

E-nchis, duduiță!

IDA

Aş dori un pahar cu apă...

CHELNERUL
(întorcându-se)

Nu v-am zis don'şoară, că-i închis? Azi nu se serveşte clienți, afară de domnii.

IDA

Dar nu vreau să servesc nimic. V-am rugat doar nişte apă.

NIC ISVORANU
(auzind discuția celor doi din spatele lui)

Ghiță... da' se poate, tată? Fugi după apă.

(către Ida)

Domnişoară, nu vreți să luați un loc aici cu noi la masă?

....

....

IDA

Nu, mulțumesc.

NIC ISVORANU

Măcar până mai stă ploaia.

IDA

Mulțumesc, dar mă grăbesc...

(ezită)

... la gară.

NIC ISVORANU

Mă rog...

Chelnerul apare cu apa. Îi dă paharul şi pleacă.
Ida lasă valiza jos.
Mecanismul bombei porneşte pe drumul fără întoarcere.
Ida bea apa. Până la ultimul strop.
Lasă paharul pe un colț de tejghea.

37. EXT. STRADA DIN CERNĂUȚI (ÎN FAȚA RESTAURANTULUI „CLOŞCA DE AUR")- ZI

Ida iese din restaurant. Vine către noi. Merge prin ploaie fără să privească înapoi. În spatele ei:

NIC ISVORANU
Domnişoară! Domnişoară! Valiza... v-ați uitat valiza!

....

Isvoranu o ajunge din urmă.
Ida nu spune absolut nimic. Se uită la Isvoranu.

....

NIC ISVORANU
(încercând o glumă)
Grea. Cine-i măgarul care lasă o aşa fată drăguță, să se opintească pe o vreme ca asta cu o aşa piatră de moară?

Ida nu răspunde...
... o privire goală...
... apa îi şiroieşte prin păr. Pe față.
Isvoranu nu înțelege absolut nimic.

NIC ISVORANU

Pot să te ajut cu ceva?

Niciun răspuns.

NIC ISVORANU

E! Cum vrei atunci... Mă-ntorc până nu mă udă ploaia de tot. Drum bun.

Isvoranu se întoarce. Intrăm odată cu el în restaurant.

38. INT. RESTAURANTUL „CLOŞCA DE AUR” - ZI

Explozie!...
Geamurile se fac ţăndări.
.... *Smulsă de suflul exploziei o lustră izbeşte zidul şi se face zob.* ....
Isvoranu e pus la podea, printre cioburi şi bucăţi de tencuială.
Mese răsturnate...
... ţipete...
... fum...
Isvoranu se ridică din cioburi tăiat pe faţă şi pe mâini. Cămaşa - plină de sânge.
Deasupra panicii al cărei zgomot se diminuează, se aude din OFF vocea lui Isvoranu:

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Oamenii omoară vrând să repare strâmbătatea - a hotarelor, a iubirii, a averilor, a ideilor. Uneori reuşesc. De cele mai multe ori însă, lasă în urma lor o strâmbătate mai mare decât cea de dinainte.

Cadru larg. Vedem, de undeva de sus, strada. Jandarmi şi câțiva gură cască adunați la locul întâmplării.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
(continuare, ca şi cum ar citi un raport al poliției)
Ida Libermann - douăzeci şi şase de ani. Doar câteva bucăți carbonizate din ea au mai fost găsite. Împrăştiate pe o rază de două sute de metri de la locul exploziei.

DISSOLVE TO:

39. INT. APARTAMENTUL LUI ISAC BLAUMAN - ZI

NIC ISVORANU *(V.O.)*
(continuare)
Isac Blauman - patruzeci şi unu de ani de naţionalitate israelită. Bănuit că s-ar fi aflat în spatele întregului atentat terorist. La rândul său, acesta primea direcţiuni din afară.

....

....

Isac în fața mesei cu mecanisme. Stă o clipă.

Ia o rotiță dințată, se uită la ea. O învârte intre degete. O pune la loc pe masă. Ia apoi un angrenaj compus din mai multe piese şi se uită la el. Deodată...

Izbeşte mecanismul cu toată puterea de podea.

Se repede la masă şi mătură cu mâna toate piesele de pe masă.

Se aşează apoi pe scaun, cu coatele pe masă şi-şi îngroapă fața în palme.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
(continuare)
În urma unei anchete a Siguranţei Statului, la sfârşitul lunii ianuarie a fost pus sub urmărire.

40. EXT. CURTEA LUI GHERŞCOVICI - NOAPTE

Trecând prin grădină - O UMBRĂ. Se apropie. Îl recunoaştem după şapcă şi ochelarii rotunzi pe Isac Blauman strecurându-se în taină către casa soră-şi.

Bate uşor cu unghia în geam. Apare Carolina. Îl vede pe frate-su şi se duce la uşă pe care o deschide doar de o palmă.

CAROLINA
Ce-i cu tine la ora asta?

ISAC
Leon e acasă?

CAROLINA
Doarme.

ISAC
Trezeşte-l repede... şi vezi, n-aprinde nicio lampă.

....

....

CAROLINA
De ce? Ce s-a întâmplat?

ISAC
N-am vreme să ți le zic pe toate. Acum trebuie să fug.

CAROLINA
Ce-ai făcut?

ISAC
N-am vreme, ţi-am spus. De azi de la prânz sunt cu Siguranţa pe urmele mele. Or să apară şi aici dintr-o clipă în alta.
(liniştind-o pe Carolina care începe să plângă)
Şşş-şş-şş... hai, gata, nu mai plânge. Trebuie să trec peste Nistru în noaptea asta. Du-te în casă şi cheamă-l pe Leon.

În spatele Carolinei apare Leon.

LEON
(şoptit)
Ce-i?

ISAC
Leon, trebuie să mă ajuţi! Trebuie să trec dincolo! În noaptea asta. Acum!

LEON
Ai înnebunit? De ce?

ISAC
Poţi să mă ajuţi, sau nu?

LEON
(după o clipă de tăcere)
Să-mi iau o haină. Carolina, adu-mi ghetele de lângă sobă.

....

41. EXT. MALUL NISTRULUI - NOAPTE ....

O santinelă de grăniceri. Merge agale. Carabina ZB pe umăr. Capul plecat. Se gândeşte probabil la ale lui. Isac şi Leon stau ascunşi, aşteptând.

LEON
(şoptit)
Hai...

Două năluci strecurându-se după movile de pământ acoperite de zăpadă îngheţată.

LEON
De aici te duci singur. Mergi drept pe linia pomului ăsta. Nici în stânga, nici în dreapta... drept. Fugi... noroc...

Isac o ia înainte. Pe brânci. Târâş. Tot înainte pe pojghiţa de gheaţă. Continuă. Aude ceva. O ŞOAPTĂ. Nu e singur pe gheaţa Nistrului. Din întuneric, şoapta se aude din nou.

VOCEA
(în rusă cu subtitrare)
Ej... ti poshel po nepraviljnoj doroge... Ruminija v protivopolozhnoj storone.[1]

ISAC
(tot în rusă)
Idi k chertu![2]

42. EXT. CURTEA UNITĂŢII - ZI

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Unii spun că nu-i bine să-ţi faci casă la hotar. Niciodată nu ştii ce se poate întâmpla. Bunăoară poate să semene românul într-o toamnă şi să te trezeşti cu rusul în anul următor că vine să secere. ....
(pauză)
Altora însă le cade drag locul, ori poate chiar s-au născut lângă hotar şi rămân să trăiască acolo. În luna iunie a anului 1940 ceea ce bănuiam de ceva vreme că avea să se întâmple s-a întâmplat.

Alunecăm spre băncuţa din faţa cazărmii, pe mijlocul căreia se află un radio uriaş, un Telefunken ca o ladă de lemn.

De o parte şi de alta a radioului stau Mălăescu şi Antohi. Ascultă concentraţi.

Legenda pe ecran: „Iunie 1940”

Pe lângă noi trece Nic Isvoranu care imediat remarcă figurile plouate ale celor doi.

[1] Hei... ai luat-o greşit... românii sunt în partea astalaltă.
[2] Du-te dracului!

Editura LiterNet, 2010

NIC ISVORANU

Ce-i cu voi? Ce-ați pățit?

Antohi face un semn din cap către radio

CRAINICUL RADIO
(cu patos)

... momentul de tăcere încrâncenată opreşte respirația întregii țări, în clipa supremă când Basarabia e definitiv sfâşiată din trupul țarii...

NIC ISVORANU

Voi ştiați de asta?

ANTOHI

Te miri? E prima oară când noi aflăm ultimii? Abia acum o oră au telegrafiat ordin de la Bucureşti.

NIC ISVORANU

Şi? Cum e?

ANTOHI

Cum să fie? Evacuăm.

MĂLĂESCU

Slavă Domnului...

NIC ISVORANU

Te bucuri, Mălăescule?

MĂLĂESCU

Dacă mă bucur? Vezi bine că mă bucur.

(realizând idioțenia)

Adică stai mă, nu mă bucur că ne pierdem țărişoara... vreau să zic în sensul că nu te pui cu rusul. Ne face praf.

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Pe undeva idiotul de Mălăescu avea dreptate. Cu rusul nu ne puteam pune. Cu toate astea ne gândeam că am fi putut cel puţin încerca să facem ceva. Un glonț să tragem înspre ei. Să vadă măcar că existăm. La fel gândiseră probabil şi mai sus de noi, la cârmuire.

(pauză)

Onoarea o gândeam cu minţile, însă cu inima nu simțeam decât un singur lucru. FRICĂ... Niciunul nu ar fi mărturisit această teamă... Cu excepţia lui Mălăescu, bine-nţeles.

MĂLĂESCU

Ne mai rămân dracu' ciolanele pe aici prin sălbăticia asta.

NIC ISVORANU

Eşti un idiot, Mălăescu.

MĂLĂESCU

Sunt. Ştiu că sunt. Dar ştiu ce zic.

(râzând fără umor)

He he... o să vedeți.

....

....

43. EXT. PERONUL GĂRII DIN CERNĂUȚI - ZI

Camera face travling printr-o masă compactă de oameni. Sunt îmbrăcaţi cenuşiu, sărac. Au bagaje mari, foarte mulți dintre ei au saci.

Oamenii stau la coadă în fața unei mese unde nişte ofițeri de jandarmi îi trec într-un registru. Îşi spun numele după care sunt triaţi înspre vagoane. Camera face travling odată cu ei.

Prima, locomotiva, pufăie. Urmează câteva vagoane de călători. Restul sunt vagoane de marfă.

Un sergent vigilent are grijă ca nimeni să nu exagereze cu bagajele. Strigă la intervale scurte, repetând mecanic aceeaşi propoziţie:

SERGENTUL

Un bagaj, maxim două de persoană!

Un alt jandarm îi dirijează mai la coada trenului.

JANDARMUL

În spate, nu aici! În spate toată lumea.

Oamenii se supun. Îi urmărim cu camera mergând în lungul trenului.

Un bărbat cară o saltea de pat.

Un vagon pe uşa căruia e scris cu cretă „BASARABIA A FOST ŞI VA FI A ROMÂNIEI. TRĂIASCĂ M.S. REGELE CAROL AL II-LEA AL ROMÂNIEI”.

Un copil de doi ani, desculţ, stă în fund pe marginea unui vagon şi muşcă dintr-un colţ de pâine.

Un maldăr de bagaje abandonate.

.... *Un steag tricolor, atârnând de grilajul unui vagon.* ....

Un jandarm ajută o femeie să urce într-un vagon de marfă. Din vagon, un bărbat îi dă mâna şi o trage sus.

Alături, un bărbat cu o cameră Paillard, filmează.

44. EXT. TRIAJ VAGOANE - CERNĂUŢI - ZI

O minge sărind, rostogolindu-se prin praf.

O pereche de bocanci soldăţeşti o urmăresc în alergare.

O altă pereche de bocanci.

Cadrul se lărgeşte şi vedem doi soldaţi jucând o miuţă.

Dribling. şut. Mingea se duce la naiba.

SOLDATUL 1
(gâfâind)

... du-te după ea...

SOLDATUL 2
(gâfâind şi el)

... du-te tu... mie mi s-a pus splina...

SOLDATUL 1

... nu nu, du-te tu, că era rândul tău...

SOLDATUL 2

Stai, că-i zic lui ăla.

(strigând)

Băiatu'... Băiatu'... ne dai şi nouă mingea aia?

.... *Urmărim mingea rostogolindu-se tot mai încet până se opreşte sub talpa unui pantof giorsăit. MARCEL (adolescent, în jur de 17 ani) se apleacă şi ridică mingea.* ....

MARCEL
(cu voce scăzută)

Uite, pe ăştia doi... hai, că-s buni.

Dintr-un vagon abandonat apar încă doi puşti de aceiaşi vârstă cu Marcel. Sar din vagon. Au în mână răngi.
Marcel fluieră de două ori scurt. Un semnal.
De undeva din spatele soldaţilor răsar încă DOI ADOLESCENŢI cu bâte prin care sunt trecute cuie lungi.

SOLDATUL 1

Ce-i cu ăştia, mă?

SOLDATUL 2

Al dracului să fiu dacă ştiu.

Camera începe un travling - la fel cum am întoarce privirea de la o scenă pe care anticipăm, dar ne face rău să o privim.
Se aud doar loviturile înfundate şi urletele soldaţilor.
La capătul travling-ului, rezemat în spatele unui vagon, stă Visarion Arhipov, fumând relaxat o ţigară.

CUT TO:

45. INT. BIROUL COLONELULUI CALAFETEANU - ZI

CALAFETEANU
(vorbind la telefon)

Nu... nu... nici nu poate fi vorba. Îi încolonezi pe toţi şi-i urci în tren. Acum. Suplimentaţi garnitura cu vagoane de marfă, cu drezine, cu ce ştiţi. Mă suni într-o oră să-mi raportezi ce-aţi făcut.

Trântind telefonul în furcă şi întorcându-se către Isvoranu.

CALAFETEANU

Ziceţi!

NIC ISVORANU

Permiteţi să mă prezint. Locotenent Isvoranu, regimentul doi grăniceri.

CALAFETEANU
(impacient)

Calafeteanu. Ascult.

Vocea lui Isvoranu FADE-OUT. Nu i se văd decât buzele mişcându-se mute sub comentariul din OFF:

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Tonul pe care tocmai îl ascultasem, al lui Calafeteanu, îmi tăiase orice elan. Cu toate astea am încercat să-i explic, să-l rog cât de persuasiv mi-a stat în putinţă. Venisem într-un moment nepotrivit şi ştiam asta. Răspunsul lui a venit prompt.

CALAFETEANU

Asta-i o glumă, sau ce? Nu eşti în toate minţile măi băiete. Eu nu ştiu dacă pot să scot toţi oamenii... OA-ME-NII nu ştiu dacă pot să-i scot pe toţi de-aici şi tu ai venit să mă-ntrebi dacă pot să-ţi evacuez calul? Nici poveste.

Telefonul sună iar.

CALAFETEANU

Colonelul Calafeteanu la telefon!... Spune Emile...

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Şi tot atunci aveam să aflu că, oricând, vor exista oameni a căror neşansă poate să fie mai mare decât a ta.

CALAFETEANU

(schimbându-se la faţă)

.... cu bâtele!?!... Când asta?... Du-te şi... ascultă-mă numai o clipă... Du-te şi calmează-te două minute... după care strânge-i pe toţi... nu... staţi în formaţie, cât mai grupaţi... nu trageţi, nu săriţi la bătaie, nu provocaţi, nu nimica. Îi luaţi pe ăia morţi de-acolo şi atâta tot... Ai înţeles?... Am să ajung şi eu cât pot de repede. ....

CUT TO:

46. EXT. CERNĂUŢI -ZI

NIC ISVORANU *(V.O.)*

Am încercat apoi în alt chip. Mă gândisem să-l las cuiva în grijă pe Vizir, cu gândul că am să-l pot trece cât de curând peste graniţă. Nu aveam niciun plan, nici cea mai vagă idee cum aş putea să fac asta. Speram, poate, că invazia ruşilor să dureze foarte puţin.

În tot timpul acestui discurs vedem totul din unghiul subiectiv al lui Nic Isvoranu:
Umeri ridicându-se neputincioşi.
Un bărbat cu figură speriată.
O femeie durdulie.
Un bătrân.
... până şi un copil care-l ascultă cu gura căscată după care o rupe la fugă.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Dar n-a fost niciun chip să găsesc pe cineva care să mă ajute. Nici măcar pe Varvara nu am mai găsit-o. Plecase.

CUT TO:

47. EXT. CASA VARVAREI - ZI ....

....

O casă nelocuită. O uşă. Un lacăt.
Nic Isvoranu s-a aşezat pe prispă, nemişcat, faţă în faţă cu Vizir.

NIC ISVORANU
(către cal)
Ia spune. Ce mă fac eu cu tine?

Îl mângâie pe bot.

NIC ISVORANU
Habar n-ai... şi nici eu, ăsta-i ghinionul.

48. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Antohi, Mălăescu şi Isvoranu ies în curtea unității. Au bagaje de mână în afară de Mălăescu, care are un cufăr enorm.
Doi soldați se opintesc la cufăr şi-l aşează în picioare pe bancheta din spate a maşinii.
Masina elegantă, decapotabilă, vopseaua luceşte în bătaia soarelui.
Antohi se aşează la volan, Mălăescu lângă el, lăsându-i loc lui Isvoranu în spate, lângă cufăr.

MĂLĂESCU
Căpitan Isvoranu! Haide domn'e odată.

NIC ISVORANU
(venind către maşină)
Petre, ai grijă, te fac răspunzător de companie. Probabil o să vă ajungem din urmă înainte de Lipcani. Ia valiza asta. Împărțiți cu băieții ce-i în ea, îți mai opreşti şi tu... vedeți, vă descurcați.

MĂLĂESCU
Ce faci, mă, le-ai dat boarfele la răcani? Trebuia să-mi dai mie alea de bărbierit...

NIC ISVORANU
(către Petre)
A! Patefonul! Ia-l şi pe ăla dacă vrei. A rămas pe bancă.

MĂLĂESCU
Bă, tu eşti căzut în cap?

Isvoranu nu zice nimic. Se aşează pe bancheta din spate.

MĂLĂESCU
Le dai totul la ăştia... *Margarete ante porcas.*

ANTOHI

Margaritas.

MĂLĂESCU

Ce vrei mă?

ANTOHI

Margaritas se zice. *Margaritas ante porcas.*

MĂLĂESCU

Tu dă-i mai bine drumul la motor.

49. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Soldații sunt grupați aproape de ieşirea din unitate. Fiecare are puşca pe umăr şi o valiză de lemn în mână, afară de Iovan şi Vasile care-l ajută pe Petre şi au câte două valize. ....

.... *În fruntea coloanei, Petre ține gramofonul în brațe.*

PETRE

Încolonaaaa-rea! Cu cântec înainteeee-marş!

SOLDAȚII
(în cor)

„Vai săracoo grăniceru'
Cum îi cade moliterooo!
Cum îl bate soareleee!”

MĂLĂESCU

Băăă! Ce-i asta?!?

Soldații se opresc din cântat pe versul „Cum îi put picioarele”.

PETRE

Cântec, să trăiţi! Domn căpitan ne-a zis să cântăm aşa.

MĂLĂESCU
(către Isvoranu)

Le-ai zis tu să cânte aşa?

NIC ISVORANU
(absent)

Pune-i să cânte ce vrei tu...

MĂLĂESCU

„*Şoimi Români*”! Hai! Daţi-i drumu'!

SOLDAŢII
(în cor)

„Nimic pe looome nu-i mai sfânt,
Şi mai frumos pe-acest păămââânt,
Decât să mori ca luptătooor,
Înfăşurat în tricolooor...”

....
....

Maşina porneşte. Vizir rămâne în urmă. Calul ridică privirea. Isvoranu o coboară pe-a lui în pământ.

MĂLĂESCU

Şi-uite aşa lăsarăm în urmă o bucăţică din tărişoară.
(imitând din gură sunetul unei trompete cântând „stingerea”)
Tum-tu-tuuuu... Lasă, că ne-a mai rămas destulă.
(pauză)
Mă mir că nu i-a mâncat în cur pe ăştia să ne trimită să ne omorâm cu ruşii. Dacă e să-mi pară rău după ceva, îmi pare rău după vin. Vinu' a fost bun.

Camera se ridică pe macara şi vedem răscrucea din faţa unităţii - clară pe mijlocul cadrului. O metaforă fără echivoc. SOLDAŢII în convoi ies din unitate şi fac dreapta iar maşina ofiţerilor îi depăşeşte şi face stânga ridicând în urma ei praful. Vizir şi Dibuc rămân singuri, păscând în unitatea părăsită. Cântecul soldaţilor se dizolvă treptat în linişte.

50. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

NIC ISVORANU

Antohi! Opreşte!

ANTOHI
(în oglinda retrovizoare)

Să opresc?!

NIC ISVORANU

Da. Opreşte.

....

....

Antohi frânează în drumul prăfuit.

MĂLĂESCU

Hă-hă-hă... Te taie?

NIC ISVORANU

Mă-ntorc la unitate. La revedere.

MĂLĂESCU

Ce faci, mă?

Isvoranu sare peste portieră şi o ia la picior.

ANTOHI

Isvorane!...

(niciun răspuns. Apoi către Mălăescu)

I-ai zis tu ceva? S-a supărat de ceva?

MĂLĂESCU

Nu, mă. Nu i-am zis nimic.

(strigând)

Unde te duci, bă? Vino bă-napoi, că te bagă ăştia în curtea marţială. Nu eşti întreg la cap? O să înfunzi puşcăria!

Isvoranu îşi vede de drum fără niciun cuvânt.

MĂLĂESCU
(către Antohi)

Ia mai dă-l mă în pizda mă-sii. Hai să mergem.

....

.... *Isvoranu în prim plan, mergând hotărât. În spatele lui, maşina porneşte - Mălăescu şi Antohi îşi văd în continuare de drum.*

51. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

Maşina în care se află Mălăescu şi Antohi depăşeşte căruţe răzleţe încărcate cu agoniseli de o viaţă - mobilă sărăcăcioasă, saci, saltele.

Imaginea jalnică a convoaielor de refugiaţi.

Maşina lasă în urmă un biciclist care trage o teleguţă plină cu cărţi.

MĂLĂESCU

Ia uite! Pleacă sărăcie, vine sărăcie.

Antohi se uită în retrovizoare. În dreptunghiul oglinzii biciclistul îşi vede de drumul lui.

Mai depăşesc o căruţă. De astă dată e înhămat un măgar ca vai de el.

MĂLĂESCU
(urlând către ţărani)
Daţi-i băi bice că vă prind ruşii din urmă şi vă taie zaralele... ha ha ha ha... iiiii-haaa!

ANTOHI
Oprim.

MĂLĂESCU
Şi tu vrei să te cari? Ce-aţi păţit frate?

ANTOHI
Vreau să mă uit la roţi.

MĂLĂESCU
Nu le-ai verificat la plecare?

....

....

ANTOHI
Ba da, m-am uitat, dar parcă tot e lăsată pe faţă.

MĂLĂESCU
Eu cred că ţi se pare din cauza ochiului ăla belit. Vă dă voie să conduceţi cu un singur ochi?

Antohi întoarce privirea spre Mălăescu, fără să zică vreo vorbă. Nici nu e nevoie de vorbe. Privirea lui Antohi este mai expresivă decât o rafală de gloanţe.

MĂLĂESCU
Hai să oprim atunci. Parcă şi pe mine a început să mă taie. Aşa că taman bine. Trage-o pe-aici, pe undeva, să ne rezolvăm. Mai încolo dracu' ştie când mai putem să oprim.

52. EXT. CURTEA UNITĂȚII - ZI

Gros-plan - Ochii şi fruntea lui Isvoranu.

NIC ISVORANU
Am venit să te iau Vizire... am venit să te iau.

Isvoranu îl mângâie pe frunte, vorbindu-i calului ca un părinte.

NIC ISVORANU
Ce credeai? Că n-am să mă-ntorc? Hai Vizire să mergem. Hai frumosule... hai.

53. EXT. LIZIERA PĂDURII - ZI

....

Maşina trage la marginea drumului. În jur pădure şi drumul pustiu. ....

Mălăescu se dă jos şi se depărtează către copaci.

Antohi coboară şi el. Verifică roțile. I se par într-adevăr cam dezumflate.

Deschide portbagajul şi scoate o pompă.

Insert plan mediu cu Mălăescu. Cântă „La donna è mobile", însă fără să ştie versurile. Din mişcările umerilor se înțelege că tocmai îşi desface şlițul.

MĂLĂESCU
La dona imobileeee... la la la laa-aa-la

Peste umărul lui Mălăescu, îl vedem pe Antohi aplecat la roată.

Plan detaliu - mâna lui Antohi desfăcând ventilul.

Plan detaliu - o pereche de ghete jerpelite se opresc lângă Antohi.

Antohi ridică privirea.

Insert cu Mălăescu care se uşurează cântând.

MĂLĂESCU

... lalaaa-la la-la-la... lalala-imobile

Peste umărul lui Mălăescu, care-i întors cu fața către noi, îl vedem pe Isac strangulându-l pe Antohi, în linişte, cu o coardă de vioară.

Antohi horcăie, monoclul îi cade din orbită după care se prăbuşeşte mort. Isac îi ia pistolul. Calm.

Mălăescu a terminat. Se întoarce şi...

Este față în față cu Isac. Mălăescu duce mâna la pistol. Scurt. Se opreşte însă la fel de brusc. Isac i-a pus deja țeava pistolului în burtă.

ISAC

....

Dă-l încoa'.

....

Mălăescu se supune. Îi întinde pistolul.

TIME CUT:

54. EXT. LIZIERA PĂDURII - ZI

Mălăescu e legat de scaunul din față al maşinii. În gură are îndesată o cârpă. Lângă el, stă Antohi - mort, cu capul căzut pe volan.

Isac e calm. Are în mâini o canistră cu benzină cu care stropeşte totul. Întâi ofițerii, apoi maşina.

A terminat. Aruncă bidonul gol pe bancheta din spate.

Mălăescu încearcă inutil să urle. Congestionat de frică.

Isac scoate din buzunar mecanismul lui diabolic cu arc. Mica lui bijuterie mecanică; acelaşi model care data trecută o aruncase în aer pe Ida. Răsuceşte arcul meticulos şi-l aşează pe bord, în faţa lui Mălăescu ca pe o capodoperă a artei morţii.

Isac se depărtează. Close-up mecanism. Close-up ochii lui Mălăescu care vede moartea cum se târâie înspre el... mecanismul... CLIC...

Maşina erupe în flăcări. Isac nici nu se întoarce să vadă. Nu are niciun dubiu că mecanismul a mers perfect. În spatele lui...

... maşina explodează!

55. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

Un călăreţ şi un biciclist venind din direcţii opuse: Isac Blauman şi Nic Isvoranu.

Ajung unul în dreptul celuilalt. Se privesc fără să se oprească. Mai mult ca sigur s-au recunoscut şi Isvoranu a făcut legătura.

Încetinesc. Privire ochi în ochi. ....

.... *Îşi văd apoi fiecare de drumul ce-l au de făcut.*

56. EXT. LIZIERA PĂDURII - ZI (CEVA MAI TĂRZIU)

Isvoranu, călare, s-a oprit lângă maşina care încă mai arde. Nu se aude decât focul care trosneşte.

Se dă jos de pe cal. Vede în iarbă ceva. Un portofel.

Isvoranu ridică portofelul de jos şi-l deschide.

... livretul militar al lui Antohi.

... fotografia unei femei. Pe spate scrie: „Spre aducere aminte - Sara, Bârlad, iunie 1937.”

... altă poză. Un copil. O fetiţă de vreo 4-5 ani. Pe spate, niciun nume.

Isvoranu, păstrează doar pozele. Livretul îl pune la loc. Se duce lângă maşină şi aruncă portofelul în foc.
Mai stă o clipă să-l vadă arzând după care îşi ia calul şi pleacă mai departe.

57. EXT. CURTEA UNITĂŢII - ZI

În colţul cadrului, Isac văzut din spate - doar umerii şi capul. Dincolo de el, peste umăr, Dibuc.
Un moment.

58. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

Isac pe bicicletă. Pedalează.
Cadrul se lărgeşte şi vedem în spatele lui pe Dibuc al cărui căpăstru este legat de şaua bicicletei.
Două siluete profilate pe un cer albastru perfect: un cal fără călăreţ şi un călăreţ de bicicletă.
De nicăieri se aude un acordeon. Un vals.

59. EXT. STEPĂ - ZI

Acelaşi vals melancolic. Orizontul tremură în dogoarea soarelui. Putem doar să bănuim, acolo la orizont, un om şi un cal. Se apropie de noi. Sunt Nic Isvoranu şi Vizir.

DISSOLVE TO:

60. EXT. STEPĂ - ZI

O fântână. Cumpăna ca o mână scheletică. În rest doar pustiu. Linişte.
Este miezul zilei. Nicio umbră nu se-ntinde mai mult de câteva palme.
Isvoranu coboară găleata în fântână. O ridică la fel de uşor pentru că este goală. O fântână secată.

DISSOLVE TO:

61. EXT. SAT PĂRĂSIT - ZI

Grădina din spatele unei case. Un pom. Un măr văratec. O mână care-l culege.
Nic Isvoranu muşcă din măr cu sete. Are gura plină şi ochii închişi de plăcere.
Deschide ochii şi îi dă calului să mănânce jumătatea de măr rămasă.

....

NIC ISVORANU

Ți-era foame, ă?

Nic îşi dă jos haina şi culege mere pe care le pune pe haină ca într-un fel de boccea. Îl leagă pe Vizir de pom şi-i pune merele-n faţă.

NIC ISVORANU

Mă-ntorc.

Nic se duce la casă. o ocoleşte. Bate la uşă. Nimic. Încearcă uşa, iar uşa se deschide.

62. INT. CASA PĂRĂSITĂ - ZI

O cameră goală. Un singur scaun în mijlocul camerei. pe perete o ramă cu o poză veche - un mire şi o mireasă. Încremeniţi în timp.

O uşă. O altă cameră. Un pat din care a rămas doar rama.

Se aud VOCI de-afară.

Isvoranu se lasă repede în jos ca să nu fie văzut prin fereastră şi se duce în spatele uşii - unicul loc unde se poate ascunde.

63. EXT. CASA PĂRĂSITĂ - ZI

Sunt vocile a DOI SOLDAŢI RUŞI. Nu le vedem feţele, ci doar mâinile, cizmele şi le auzim glasurile.

DIMITRI
(în rusă cu subtitrare)

.... *Vse ushli?*[1] ....

ALEXEI
(tot în rusă. Subtitrat)

Da, vse ushli.[2]

Cizmele se opresc.

[1] Au fugit toţi?
[2] Da, au fugit.

ALEXEI

Sejchas ja vspominaju: ja dumaju borsht moja ljubimaja eda,no on dolzhen bitj kislim.Esli on ne kislij on terjaet smisl v ego prigotovlenii.[1]

DIMITRI

Fasolj tozhe vkusna,osobeno s mjasom. Nevazhno mnogo ili malo,no ono dolzhno bitj.[2]

64. INT. TINDĂ. CASĂ PĂRĂSITĂ - ZI

Alexei intră în casă, lăsându-l pe celălalt afară.

Se duce să verifice camerele. Deschide una din uşi. Se uită. Nimic.

Pune mâna pe clanța uşii după care stă ascuns Nic Isvoranu.

DIMITRI

(de afară)

....

Sasha![3]

....

ALEXEI

(oprindu-se cu mâna pe clanță)

Chto?[4]

[1] M-am gândit, aş zice că mie cel mai mult îmi place borşul. Borşul trebuie să fie acru. Dacă nu-i acru, degeaba îl mai faci.
[2] Şi fasolea e bună. Mai ales aia cu carne. Multă, puțină, dar să aibă carne în ea.
[3] Saşa!
[4] Ce-i?

65. INT. DORMITOR CASĂ PĂRĂSITĂ - ZI

Isvoranu stă lipit de zid, în spatele uşii, cu pistolul pregătit. Nici nu mai respiră. Din curte se aude Dimitri:

DIMITRI *(O.S.)*
Idi sjuda, ja hochu pokazatj tebe chto-to.[1]

66. INT. TINDĂ CASĂ PĂRĂSITĂ - ZI

ALEXEI
Ti nashel chto-to?[2]

DIMITRI *(O.S.)*
Krasivejshee zhivotnoe na Zemle. Zhivotnoe,kotorogo ti nikogda ne videl ranjshe.[3]

....

....

67. EXT. CASĂ PĂRĂSITĂ - ZI

În fața casei un CĂȚEL corcit, pitic şi simpatic. O palmă lată şi aspră îl scarpină după ureche.

DIMITRI
Smotri, Sasha, kogo ja nashel.„Kutj-kutj-kutj", moj malenjkij bednij druzhok, kto tvoj hozjain?[4]

[1] Vino încoace, vreau să-ți arăt ceva.
[2] Ce-ai găsit?
[3] Cel mai frumos animal de pe pământ. Un animal cum n-ai mai văzut.
[4] Ia uite, Alexei, peste ce-am dat. „Cuțu-cuțu-cuțu". Al cui eşti tu măi prăpăditule?

ALEXEI

On ne ponimaet po-russki.[1]

DIMITRI

Nu tak ne govori s nim po-russki...[2]

Din O.S. se aude un camion. Îl auzim oprindu-se. Apoi motorul la relanti.

ŞOFERUL RUS
(O.S. / în rusă cu subtitrare)

Nu chto, gotovo? Vi zakonchili proverku?[3]

ALEXEI

Dom pustoj, nikogo net...[4]

ŞOFERUL RUS

Horosho, uhodim.[5]

....

....

Camionul se depărtează într-un nor de praf.

68. EXT. DRUM DE ȚARĂ - ZI

Decor de stepă. Arşiță. Pământul crăpat.
Isvoranu şi Vizir - cal şi călăreț, rătăciți în pustiu.

---

[1] Nu-nțelege ruseşte.
[2] Zi aşa, nu vorbeşti ruseşte...
[3] Gata? Ați verificat?
[4] Pustiu totul...
[5] Haideți! Să mergem.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Uneori ajungi să mergi ore în şir. Mergi ţinându-te după soare. Uneori îţi pare că nici soarele nu te mai duce către apus, ţi se pare că s-a oprit pe cer... şi tu te-ai oprit odată cu el.

Imaginea se înceţoşează şi se dizolvă în negru. Isvoranu îşi pierde cunoştinţa.

69. EXT. DRUMUL SPRE GRANIŢĂ - ZI

Într-un cadru general, pe un drum de ţară prăfuit, vedem venind către noi O COLOANĂ DE SOLDAŢI. Îi ştim. Sunt oamenii lui Isvoranu conduşi acum de Petre.

Petre duce în braţe gramofonul ca pe un tort de nuntă. La stânga şi la dreapta lui Petre merg Vasile şi Iovan.

PETRE
Grea şi urâtă mai e armata asta măi Vasile. Da', ia zi, tac-tu' a fost pe front?

....

....

VASILE
O fost.

PETRE
Unde?

VASILE
Valea Oltului.

PETRE
Ia-'uzi! Mort?

VASILE
Mort. Al tău?

PETRE

Teafăr.

VASILE

Undi?

PETRE

Oituz, la infanterie, *cotingentu* '99. Al tău Iovane?

IOVAN

Io-s fără tată.

PETRE

Mai bine...

IOVAN

De ce-i bine?

PETRE

Că n-a avut mă-ta după cine plânge.

IOVAN

Păi ce, la tine a plâns? N-ai zis că s-a întors?

PETRE

Am zis c-a scăpat teafăr, n-am zis că s-a 'ntors.

IOVAN
(nu mai înţelege nimic)

Cum adică, Petrică?

VASILE
(lămuritor, ştiind povestea)

Adică şi-a găsit ibovnică, Iovani.

....

....

PETRE
Şi-a găsit-o la voi, Vasile, în Moldova... şi Moldovă s-a făcut după ce-a găsit-o. Şi cară p-ormă Petrică toată casa-n spate. Că n-am avut decât surori.

VASILE
Undi-n Moldova şi-a găsit ibovnică?

PETRE
Io ştiu? Ce, crezi că i-a zis cuiva unde s-a dus?

Pentru câteva clipe se aude doar cadenţa monotonă a bocancilor.

IOVAN
(arătând cu capul înspre gramofon)
Ce muzici ştie să cânte ăla, Petrică?

PETRE ....
.... Nu ştiu bre, nu văzui că tocma' ce mi l-a dat dom' căpitan.

IOVAN
Oare o ştie pe aia cu şalul cel negru?
(cântând fals, dar cu patimă)
„La şalu' cel ne-eegru... iuuubeam cu dulceaţăăăă... oooo tânăără fa-aată, cu păru' buclat. Padanga-dam-padanga-dam”.

VASILE
Taci, Iovani, că nici ciobotili meli nu cântă aşa prost. Astea-s cânticii de la voi din mahala. Ăştia ari plăci cu romanţii... tangouri. Muzici di pi la Bucureşti.

PETRE
(tăindu-i replica)
Auzi, mă, că adusei vorba... când fusei la recrutare ne-a băgat pe peronu' gării, sa vină cu trinu' să ne ia. Şi cum stăteam noi pe cufere, măi numai ce se-aude din ristorantu gării o muzică...

VASILE

Aveau patifon?

PETRE

Nooo... era un gurist. Măi şi cânta... da' nu aşa oricum, cânta de-ţi rupea inima. Ne-am oprit toţi din vorbit, la fel şi restul lumii de pe peron se oprise să-l asculte pe guristu' ăla. Avea aşa... o voce... cum să-ţi spui

(în falset, încercând să imite vocea)

„Adu calu' să mă duc... să mă duc din acest loc... neică căci io n-am avut noroc” Mai că ne-a venit tuturor să plângem, că ştiam că mergem departe de casă.

Camera rămâne pe loc urmărindu-i pe soldaţi cum se îndepărtează.

PETRE

Frumos. Şi-acum parcă-l aud: *„Că norocu, dac-ar vrea... nu m-ar chinui aşa...”*

CUT TO: ....

....

70. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

O căruţă cu coviltir se vede departe la orizont.

Aerul fierbinte îi lichefiază contururile.

Căruţa a ajuns aproape de noi. MIZIL, ţigan la vreo 30-40 de ani, stă pe capră smucind când şi când hăţurile. În urma lui, roţile ridică praf galben

Sub coviltir, în spate, trei ţigănci dorm la umbră. SĂFTICA - nevasta lui Mizil, CĂPREOARA - fata lui Mizil, SMEURICA - nora lui Mizil, în vârstă de 13 ani. Câteva raze de soare înţeapă femeile prin găurile din coviltir.

Cu picioarele atârnând peste marginea dindărăt a căruţei stă LUCEAFĂR - băiatul de 14 ani al lui Mizil - bătând darabana într-o căldare de tinichea şi lălăind un cântec pe care doar el îl ştie.

LUCEAFĂR

La-la... hâmpa-hâmpa... cea... cea

Mizil îl zăreşte pe Isvoranu căzut. Opreşte căruţa.

MIZIL
(trăgând hăţurile)

Prrrrrrrrrr - haaa...

TIME CUT:

71. EXT. DRUM DE ŢARĂ - ZI

Mizil (cu un topor în mână) şi cu Luceafăr îl buzunăresc pe Isvoranu.
Luceafăr îi ia pistolul cu tot cu centură.
Mizil găseşte ceasul de aur şi îl desface din gaica de la pantaloni.
Cei doi dau de portofel. Îl deschid şi Mizil găseşte pozele lui Antohi.
Luceafăr se duce înapoi la căruţă. Îşi dă seama că Mizil nu îl urmează. Se întoarce.

....

LUCEAFĂR
(şoptit)

Mizileee! Hai odată!

Mizil se uită la pozele găsite. Le pune la loc şi dă să pună portofelul la el în buzunar. Când vede:
Un şarpe negru care alunecă spre Isvoranu.
Mizil ridică toporul şi-ntr-o fracţiune de secundă scurtează şarpele de cap.
Un moment de gândire.

Editura LiterNet, 2010

MIZIL

Luceafăr! Ajută-mă!

LUCEAFĂR

Ce faci?

MIZIL

(referindu-se la Isvoranu)

Îl luăm cu noi.

LUCEAFĂR

De ce să-l luăm?

MIZIL

Mi-e milă de el... Dacă moare? Aci îl mănâncă toate lighioanele.

LUCEAFĂR

(arătându-i centura cu pistol)

.... Păi şi cu astea? ....

MIZIL

Alea? Lasă că vedem noi cu alea cum facem. Ajută-mă. Ia-l de subsiori.

Luceafăr face o strâmbătură dar se supune. Scuipă în palme, se şterge pe nădragi şi-l saltă pe Isvoranu.

MIZIL

Săfticooouu! Unde te-ascunsăşi fă? Iar dormi? Ia faceţi, fă, loc acolo-şa în spate!

LUCEAFĂR

Auzi, da' nu mai bine întindem corturile aci?

MIZIL

(nu-i displace ideea)

Aci?

LUCEAFĂR

Aci.

Ţiganii îi dau drumul lui Isvoranu, să cadă ca un sac de cartofi.

MIZIL

Săfticooou... Ia scularea fă, c-am ajuns.

FADE TO BLACK:

72. EXT. MARGINEA UNUI DRUM DE ŢARĂ - ZI

Din întuneric FADE IN - unghiul subiectiv al lui Isvoranu ca şi cum am deschide ochii.

O imagine tulbure care se limpezeşte treptat: aplecat deasupra lui Isvoranu e o figură tuciurie care-l priveşte atent. Îl recunoaştem treptat pe Luceafăr.

Luceafăr se dă un pas în spate şi-i strigă pe ai lui.

LUCEAFĂR

Mizileee!... Smeuricooouu!... Veniţi încoa', că s-a trezit!

Isvoranu e încă ameţit. Încearcă să-şi aducă aminte unde se află şi dacă-i ştie cumva pe ăştia care se strâng în jurul lui. Se ridică într-un cot şi se uită buimac la familia de ţigani care, la rândul ei, îl studiază ca pe o arătare.

Luceafăr are la brâu, peste nădragi, centura cu pistol a lui Isvoranu.

CUT TO:

73. EXT. ŞATRA ŢIGANILOR - ZI

Ţiganii stau roată. Mănâncă mămăligă şi un fel de zeamă lungă din nişte gamele de tablă cositorită.

Isvoranu stă între ei şi mănâncă din acelaşi fel de blid, acelaşi fel de ciorbă.

Undeva în planul doi Vizir paşte cuminte, alături de ceilalţi cai ai ţiganilor.

Nic Isvoranu nu mai este nici pe departe acelaşi pe care-l ştim. Nu mai este ofiţerul spilcuit cu haine ca scoase din cutie. E nebărbierit, faţa şi buzele sunt arse de soare, are părul răvăşit, adus pe frunte. Cămaşa, cândva scrobită şi apretată, este acum murdară de praf. Şi-a desfăcut nasturii de la guler şi şi-a suflecat manşetele cămăşii.

Toţi mănâncă în linişte. Se aud doar lingurile lovind în cositor, metal pe metal.

Isvoranu termină de mâncat şi se şterge la gură cu dosul palmei.

MIZIL

Când vrei să pleci, poţi să pleci.

(pauză)

Da' pe jos, fără cal.

Mizil bagă mâna în buzunar şi scoate portofelul, îl deschide, scoate pozele şi i le dă înapoi lui Isvoranu.

MIZIL

Astea poţi să ţi le iei înapoi.

(arătându-i portofelul)

Ăsta îl opresc eu.

NIC ISVORANU

Da... Bănuiesc şi ceasul...

MIZIL

Da! Şi ceasul.

NIC ISVORANU

Pistolul?

În loc de răspuns Mizil bate darabana în coada toporului.

NIC ISVORANU

Unde suntem aici?

Mizil ridică din umeri.

NIC ISVORANU

Ce loc e ăsta, aveţi habar? Suntem la români, la ruşi, unde?

Ţiganii se uită unii la alţii. Habar n-au al cui este pământul.

NIC ISVORANU

Dar vreo apă, o apă mare ştiţi pe aici?

MIZIL

E una mai înspre încolo. Îi zice Brut.

NIC ISVORANU

Prut?

MIZIL

Da. Brut.

În spatele lui Mizil s-a ridicat Luceafăr într-o poziţie marţială cu mâinile încrucişate şi cu pistolul la brâu.

NIC ISVORANU

Pistolul înţeleg că vrei să-l păstrezi tu.

Editura LiterNet, 2010

MIZIL
(arătându-i cu capul fotografiile)
Dacă n-aş fi ştiut că ai famelie, până acum erai mort. Acum du-te. Du-te până nu-mi iau vorba 'napoi.

Nic Isvoranu o ia înspre Vizir.

MIZIL
Ce faci? Unde te duci? Nu pe acolo-i drumul la gârlă...

NIC ISVORANU
Vreau doar să-mi iau rămas bun de la cal.

MIZIL
Meaah...

Ajuns în dreptul calului, Nic se-aruncă deodată pe el, călare pe deşelate.
Luceafăr îl vede.

LUCEAFĂR
Teteoooo! Fuge băăăă!

Isvoranu e prins de grumazul calului. Vizir o ia dintr-o dată la fugă.
Isvoranu n-are hăţuri să-l strunească şi din pricina asta calul o ia înapoi înspre corturi în loc să o ia înspre drum.
Săftica ţipă.
Mizil ţipă şi el, dar la Luceafăr.

MIZIL
Pistolu! Dă pistolu! Trage-n el!

Calul galopează prin blide şi tingiri.
Smeurica se fereşte. Căpreoara, cu mâinile în cap se ghemuieşte.
Cortul se răstoarnă trăgând după el o frânghie cu rufe.
Calul ia boarfele în copite.

MIZIL

Nu lăsa să scape!

LUCEAFĂR
(moşmondind la pistol)

Aaaah...

Calul aleargă-n cerc.
Debandadă.
Luceafăr nu se descurcă. Pistolul nu trage.
Vine Mizil. Îi ia pistolul. Dă să tragă. Nu merge nici la el. Ţipă la Luceafăr.

MIZIL

Ceee-areee măăăă?!

LUCEAFĂR

Popreaua! Trage popreaua!

MIZIL

Care-i popreaua?! Unde-i?

LUCEAFĂR

Aciiii!!

Vizir într-un final iese din cerc şi ţâşneşte către drum şi-ncepe să galopeze cum doar el ştie. Nic e lipit cu pieptul pe coama calului.

Ţiganii se bâlbâie cu pistolul.

Le cade din mână. Pistolul se descarcă aiurea: BAAM!!!

MIZIL

Haoleoo!!! Ce faci mă?!

Într-un final Luceafăr ocheşte cu un ochi închis şi cu limba în colţul gurii, concentrat.

Trage o dată şi încă de patru ori.

Mult prea târziu să mai nimerească. Cei doi sunt departe.

Mizil îi dă o scatoalcă după ceafă lui Luceafăr.

CUT TO:

....

.... **74. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI**

Cadru larg. Mergem în spatele unui convoi de soldaţi istoviţi - soldaţii lui Petre. Camera se ridică. Peste capetele soldaţilor se vede destinaţia: un pod care traversează Prutul.

Legenda pe ecran: „Lipcani - 30 iunie 1940"

Coloana trece podul încet. Acolo de unde o să înceapă peste câteva ceasuri graniţa.

Odată cu soldaţii care traversează, camera începe un travling circular larg în lumea de dincolo de pod. Soldaţii de aici sunt echipaţi de luptă. Au căşti de război.

Din loc în loc sunt stivuiţi saci cu nisip. Pe saci sunt aşezate mitraliere grele ZB 53.

Sârmă ghimpată.

Mitraliere Schwartzlose calibru 8mm pe trepied de tragere antiaeriană.

Un camion opreşte şi din el încep să sară soldaţi.

Voci: „Mai repede, mai repede”. Agitație.

Soldații care tocmai au traversat se opresc şi Petre se duce să raporteze gradatului care tocmai le iese în întâmpinare.

PETRE

Să trăiți! Permiteți să raportez! Sunt caporal Apreotesei Petre, regimentul doi grăniceri. La ordinele dumneavoastră.

PLOPEANU

Maior Plopeanu. Sunteți de pe sectorul Cernăuți Nord?

PETRE

Da.

PLOPEANU

Am ordin să vă țin aici în garnizoană până soseşte un regiment de întăriri de la Botoşani.

PETRE

A zis asta domn' căpitan Isvoranu?

PLOPEANU

Nu cunosc niciun căpitan Isvoranu. Ordinul l-am primit direct de la Bucureşti.

PETRE

Cum? N-au ajuns?

PLOPEANU

Cine?

PETRE

Păi trebuiau să ajungă înaintea noastră. Era vorba să vină cu o maşină mică. Căpitan Isvoranu, locotenentul Mălăescu şi domnul ofițer Antohi.

PLOPEANU

La noi nu a ajuns nimeni în afară de voi. Trage-ți oamenii la umbră, mâncați, beți apă... că mai încolo s-ar putea să vă bage ăştia direct pe sector.

....

....

PETRE
(mai mult pentru sine)
Leică-leică... fir-ar mama ei de socoteală!!!

Plopeanu dă din umeri, se-ntoarce pe călcâie şi pleacă.

75. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI

Câteva ceasuri mai târziu. Petre şi Vasile stau undeva la umbră. Vasile se uită printr-un binoclu.

VASILE
Ce ţi-am zis eu, Petre, că o să treacă ruşii la noi după ce s-o închidi prăvălia la ei?

PETRE
Ce? Trec Prutul înot?

....

....

VASILE
Nu. Da' cică-i unu' cu un cal care încearcă de jumati di ceas să treacă. Aşteaptă cred să-şi facă gaură la ai lui. După el mă uit, da' nu-l văd.

PETRE
Tu de unde-ai auzit?

VASILE
Plopeanu şi cu încă unu' l-au văzut. Îl ţini de vreun sfert de ceas sub observaţie.

CUT TO:

76. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI

Imaginea văzută prin lentilele unui lunetist - MARIN.
În crucea de ochire sunt Isvoranu şi Vizir.

PLOPEANU *(O.S)*

Îl mai vezi?

MARIN *(O.S)*

Îl văd, dom' maior.

Luneta continuă să urmărească orice mişcare, oricât de mică a lui Isvoranu.

CUT TO:

....

.... **77. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI**

Revenim la Petre şi la Vasile.

PETRE

Ia dă mă binoclu' ăla.

VASILE
(dându-i binoclul)

Eu nu văd nimic.

Vedem prin binoclul lui Petre. Panoramare pe malul celălalt.
Prutul... tufişuri... copaci... podul. Parcă am văzut ceva.

Înapoi.

PETRE

Domnu' căpitan!

VASILE

Cini?

PETRE
(continuând să se uite prin binoclu)

Domn căpitan Isvoranu! El e! Cu tot cu Vizir.
(întinzându-i binoclul lui Vasile)
Na! Uită-te şi tu.

VASILE

Nu văd.

PETRE

Mai la dreapta, mă. Lângă pod. Vezi?

VASILE

Da văd pi ciniva prin buscheți da' nu cred că-i domn' căpitan.

PETRE

El e. Îți zic sigur ca-i el. Iote-l că-i cu Vizir.

VASILE

Aaaa... da... aşa-i. Acum că l-am văzut şi pi Vizir, el trebuie să fie.

Din spate se apropie Iovan.

IOVAN

La ce vă uitați măi?

....
....

PETRE
Ia dă-i mă şi lui Iovan să se uite. Ia vezi, Iovane, nu-i domn căpitan acolo lângă pod, unde-s copăceii ăia?

CUT TO:

78. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI

Suntem din nou cu maiorul Plopeanu şi lunetistul lui. Marin se uită prin lunetă concentrat.

MARIN
Domn maior!

PLOPEANU
Ce-i?

....

MARIN
Cred că vrea să treacă-ncoa'... Aşa-i, trece.

....

PLOPEANU
Pune-l pe cruce.

MARIN
Să trag în cal?

PLOPEANU
Nu! Ia-l pe el. În cap, dacă se poate... bolşevici împuţiţi...

MARIN
Şi trag fără somaţie?

PLOPEANU

E stare de necesitate, Marine. Nicio somaţie. Îi explică Dumnezeu lui, pe lumea ailaltă, ce i s-a întâmplat. Da-l laşi să treacă de jumatea podului.

CUT TO:

79. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI

Iovan îi dă binoclul înapoi lui Vasile.

IOVAN

Domn căpitan Isvoranu este.

PETRE

Mă duc să le zic să ridice bariera.

....

....

CUT TO:

80. EXT. PODUL DE LA LIPCANI - ZI

În prim plan Plopeanu şi Marin. Marin cu arma la ochi.
În planul doi apare Petre apropiindu-se de ei.
Gros-plan - Ochiul lui Marin la deschiderea lunetei.
Faţa lui Petre - realizează ceea ce urmează să se întâmple.
Isvoranu ţâşneşte spre pod, călare pe Vizir.
Petre o ia la fugă spre Plopeanu şi Marin.

Isvoranu galopează în lungul podului.

PETRE
(ţipând)

Nu trageţi măăă...!

Gros-plan - deget pe trăgaci, apăsând...

BANG! BANG! - două împuşcături consecutive...

... apoi linişte.

(O serie de dizolvuri în şi dinspre întuneric)

Petre...

Întuneric.

Pe celalalt mal, UN SOLDAT RUS luându-şi încet arma de la ochi...

.... *Întuneric.* ....

Marin luând şi el arma de la ochi...

Întuneric.

Podul. Camera se ridică odată cu sufletul lui Isvoranu deasupra podului. La început îl vedem doar pe Isvoranu căzut la mijlocul podului. Pe măsură ce ne ridicăm şi cadrul se lărgeşte îl vedem pe Vizir trecând dezorientat pe malul românesc, iar la sfârşit se vede podul întreg şi soldaţii de la capetele lui - români şi ruşi.

DISSOLVE TO:

81. EXT. CÂMP - ZI

Un spaţiu vast. Un câmp enorm cu grâu pârguit.

Editura LiterNet, 2010

Vizir. Singur în imensitatea aurie.

NIC ISVORANU *(V.O.)*
Oamenii spun că nu-i bine să-ți faci casă la hotar. Acolo, orice ți se poate întâmpla...

FADE OUT.

- SFÂRŞIT -

....

....

Citiţi şi alte cărţi din colecţia de scenarii a Editurii LiterNet:

1. Ana Agopian, Carmen Mezincescu, Oana Răsuceanu, Iulia Rugină - Bună Cristina! Pa Cristina!
2. Ioan Antoci - Câinele japonez
3. Cătălin Florin Apostol - Umilinţă
4. Lia Bugnar, Vali Florescu - Cobai
5. Lia Bugnar, Vali Florescu - Guinea pigs
6. Nae Caranfil - Filantropica
7. Igor Cobileanski - Cînd se stinge lumina
8. Augustin Cupşa - Trenul către Bucureşti pleacă de la linia
9. Pavel Gabriel Honciuc - O zi obişnuită
10. Dan Mircea Jacan - Misiunea
11. Doru Lupeanu - Fatza galbenă care râde
12. Dan Mihu - Să iubeşti şi să tragi apa
13. Cristian Mungiu- 7 scenarii
14. Bogdan Mureşanu - Torţa vie
15. Lucian Pintilie - Capul de zimbru (scenariu după Vasile Voiculescu)
16. Lucian Pintilie - La tête d'aurochs
17. Corneliu Porumboiu - A fost sau n-a fost?
18. Corneliu Porumboiu - Poliţist, adjectiv
19. Iulia Rugină, Oana Răsuceanu, Ana Agopian, Alex Tocilescu - Captivi de Crăciun / Diapozitiv
20. Florin Şerban - America
21. Andreea Vălean, Cătălin Mitulescu - Cum mi-am petrecut sfârşitul lumii
22. Nicolae Alexandru Virastău, Radu Ioan Toderici, Gabriel Andronache - Comitetul Helsinki / Amatorul

Lista completă a volumelor din colecţia de scenarii se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/12/Scenarii.html.
Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.